
Lukas-Evangeliet

Gengivet af Kaj Munk

Prosa af

Kaj Munk

Udgivet i 2019. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Metadata om værket	5
Titel	6
Kapitel 1	6
Kapitel 2	9
Kapitel 3	11
Kapitel 4	12
Kapitel 5	14
Kapitel 6	15
Kapitel 7	17
Kapitel 8	19
Kapitel 9	21
Kapitel 10	23
Kapitel 11	25
Kapitel 12	27
Kapitel 13	29
Kapitel 14	30
Kapitel 15	31
Kapitel 16	33

Kapitel 17	34
Kapitel 18	35
Kapitel 19	36
Kapitel 20	38
Kapitel 21	39
Kapitel 22	40
Kapitel 23	42
Kapitel 24	44

Kilde Skat Hoffmeyer, Christian Julius & Blenker, Alfred (red.) *Det Ny Testamente Gengivet af Danske Digtere*, København: Westermanns Forlag, 1944.

Lukas-Evangeliet

Gengivet af Kaj Munk

Der¹ er mange, der har prøvet at forfatte Beretninger om, hvad der er sket iblandt os, saadan som vi har faaet det at vide af dem, der fra Begyndelsen var Øjenvidner og blev de første Forkyndere af Kristendommen. Jeg har nu sat mig til at undersøge det hele grundigt og vil ogsaa gerne prøve paa at afgive en Beretning overfor Eders Excellence, for at I, Hr. Teofilus, kan finde Bekræftelse i det Livssyn, som I er oplært i.

Det var dengang, da Herodes var Konge i Judæa. Da var der en Præst, som hed Zacharias. Hans Kone hed Elisabeth og stammede ned fra Aron. De var et Par gudfrygtige Mennesker, ulastelige i al deres Færd. Men de var barnløse — Fejlen laa hos hende — og nu noget til Aars. Saa sker det, da det blev Zacharias' Tur til at gøre Præstetjeneste ved Templet, at han gaar derind for at bringe Røgofret, medens hele Menigheden blev udenfor og bad. Og da staar der pludselig for ham ved højre Side af Røgofferaltret et Sendebud fra Gud.

Zacharias blev sær til Mode. Men Engelen sagde til ham: »Du skal ikke blive bange, Zacharias, for du er blevet bøn hørt, og du skal faa en Søn med din Hustru Elisabeth. Lad ham saa hedde Johannes. Han skal blive en stor Glæde for jer begge to. Og ikke for jer alene. Mange skal glæde sig over, at han er kommet til Verden. Han skal blive en Mand af Betydning for Gud. Allerede fra Undfangelsens Stund ligger Spiren i ham til noget stort og helligt, og en Profet skal han blive, af Elias' Rang, afholdende fra Vin og stærke Drikke, men med Ordet i sin Magt, saa der skal komme en Vækkelse over Israels Folk. De skal atter blive Fædrenes værdige Sønner og vinde Guds frygtens Visdom i Stedet for Vantroens Taabelighed.«

Zacharias kom med Indvendinger: »Er det ikke Indbildning dette her? Jeg er jo en gammel Mand, og min Hustru er ogsaa op i Aarene.«

Da sagde Engelen: »Jeg er Gabriel, et af Guds fornemste Sendebud, og kommer lige fra ham for at bringe dig saa glædeligt et Budskab, og saa staar du, Præsten, her foran Alteret og tvivler paa mine Ord. Derfor skal du blive stum, til den Dag de er opfyldt.«

Udenfor stod Folket og ventede: Hvad bliver han dog saa længe efter inde i Templet?

Omsider kommer han ud, men han formaar ikke at tale et Ord til dem, og saa begreb de jo, at han havde haft et Syn derinde. Og han forblev stum og maatte nøjes med at gøre Tegn til dem.

Da hans Tjenestedage var udløbet, gik han hjem. Og virkelig blev Elisabeth med Barn. Hun holdt sig da inden Døre i 5 Maaneder, fordi hun tænkte som saa: »Nu skal Folk holde op med at ynke mig, fordi vi er barnløse. Det er en stor Glæde og Ære, Gud saadan har gjort imod mig.«

I den sjette Maaned blev Gabriel saa igen sendt af Sted. Denne Gang til en By i Galilæa,

---

¹ Luk. 1 starter her (red.).

som hed Nazareth, til en ung Pige, der var forlovet med Josef, en Mand, som stammede ned fra selve David. Pigen hed Maria. Til hende trænger Engelen ind med denne Hilsen: »Herren er med dig; du er under hans Naade!«

Hun blev grebet af Angst og forstod ikke, hvad den Hilsen skulde betyde. Men Engelen sagde: »Du skal ikke blive bange, Maria, for du har vundet Yndest hos Gud. Du skal blive Mor til en Søn og kalde ham for Jesus. Han skal blive stor, ja, regnes for den Højestes Søn, og Gud skal give ham hans Faders, Davids, Trone, og han skal være Konge over Israels Folk i al Evighed, og der skal ikke være Ende paa hans Kongedømme.«

»Jamen,« sagde Maria til Engelen, »jeg har jo ikke med nogen Mand at gøre.« Engelen svarede: »Den Helligaand skal komme over dig; den Højestes Kraft skal overskygge dig; derfor skal ogsaa det Barn, du føder, være helligt og kaldes Guds Søn. Og nu skal du høre noget andet. Elisabeth, som du jo er i Familie med, hun gaar nu, saa gammel som hun er, i sjette Maaned. Hun skal ogsaa have en Søn. For ingenting er umuligt for Gud.«

Da sagde Maria: »Se, jeg vil gerne tjene Herren. Lad det saa gaa med mig, som du har sagt.«

Saa tog Engelen Afsked med hende.

Maria gjorde sig hurtigt færdig og tog ned til Judæa til den By i Bjergene, hvor Zacharias boede. Da Elisabeth saa hende og hørte, hvad der var sket hende, rørte Fostret sig i Elisabeths Liv, og i sin dybe Bevægelse raabte hun til sin Slægtning Ord, Aanden lagde hende paa Tungen;

»Velsignet er du blandt Kvinder:
og velsignet dit Livs Frugt.
Min Herres Mor kommer til mig,
det griber mig stort og smukt.

Saasnart som jeg hørte din Stemme,
sprang Fostret af Fryd i mit Liv.
Salig skal Troen erfare:
alt sker paa Guds mægtige Bliv.«

Maria kvad:

Min Sjæl paa Lærkevinge
sig løfter over Jord
for Lovsang Ham at bringe,
der bor i Engles Kor.
Om jeg er selv kun ringe,
er han til Gengæld stor.

Jeg var en lille Terne,
og stort jeg tænkte ej.
Sin Naades høje Stjerne
han tændte paa min Vej,
og Slægter i det fjerne
skal saligprise mig.

I Slægt paa Slægt han glæder
sit Folk i Troens Land.
Kun Hovmods Æt han træder
med Jernhæl ned i Sand.
Men højt paa Æresæder
de lave løfter han.

Den fattige tilsender
han Bod for Savn og Tort,
men la'r med tomme Hænder
den rige liste bort.
Og hvo der slaar og skænder,
den slaar igen han haardt.

Men hver den Sjæl, der sætter
paa ham sin hele Lid,
skal se: hvad *Han* forjætter,
staar fast til evig Tid.
O, fryd jer, Israels Ætter,
nu kom jer Frelse hid.

Maria blev hos Elisabeth et Fjerdingsaar og vendte saa tilbage til sit Hjem.

Saa nærmede Elisabeths Time sig. Det blev til en Dreng. Hendes Naboer og Venner hørte om Guds Naade imod hende, og de glædede sig med hende.

Paa den ottende Dag samlede de sig til Barnets Navngivning og vilde opkalde hans Far. Men hans Mor protesterede: »Han skal hedde Johannes.«

»Det er der jo ingen i jeres Familie, der hedder,« mente de og vendte sig spørgende mod hans Far, som ved Tegn gjorde begribeligt, at han gerne vilde have en Tavle; paa den skrev han: Johannes er hans Navn. Det undrede de sig alle over. Men i det samme genvandt han Talens Brug, og han begyndte da med en Tak til Gud. Disse Begivenheder rygtedes over hele Judæas Bjergegn og gjorde et stærkt Indtryk paa alle. Mange spurgte: »Hvad mon der skal blive af det Barn? Ham maa Herren have noget særligt for med.«

Aanden kom over Zacharias, saa han gav sig til at digte:

Syng højt, min Tunge, mit Hjertes Tolk,
din Tak til Gud i det høje.
Han vil besøge igen sit Folk
og har dets Frelse for Øje.
Hvad talt han har ved Profeters Mund,
det ved vi han holder nøje.

Han løser os ud af Nød og Skam,
omskifter til Tak vor Klage.
Da sker, hvad han loved Abraham
i Tiderne langt tilbage.
Da vandrer vi for hans Aasyn ret
i Dag og i alle Dage.

Den Højstes Tjener, Guds Profet,
skal blive dit Navn, Barnlille.
Thi du skal gøre hans Vej beredt
henover de Kløfter vilde.
Og Folket, der ser sin Synd forladt,
skal øse af Naadens Kilde.

Den signede Dag sin Bro af Lys
fra Himlen til Jorden bygger
for alle, der sidder hen i Gys
af Mørkets og Dødens Skygger.
Den bære vor Fod fra Angstens Strand
til Landet, Guds Fred betrygger.

Barnet voksede til og blev en Aandskæmpe. Han opholdt sig i Ørkenen, til han traadte frem for Folket.

Kejser² Augustus udstedte den Forordning, at hele Jorden skulde skrives i Mandtal. Det var den første Folketælling, og den fandt Sted, da Kvirinius var Landsherre i Syrien.

Den var ordnet paa den Maade, at enhver skulde føres paa Listen i den By, han hørte til. Saa Josef maatte rejse fra Nazareth, hvor han boede, ned til Judæa til Byen Bethlehem, David-Slægtens Stamby. Josef ledte jo sin Herkomst ned fra David. Maria, hans Kæreste, der ventede sig, fulgte med ham.

Medens de var der, indtraf Fødselen. Det var hendes første, og hun svøbte ham og lagde ham i en Krybbe, for inde i Kroen var der ikke Plads til dem.

---

² Luk. 2 starter her (red.).

I Omegnen uden for Byen laa der nogle Hyrder paa Nattevagt over deres Hjord. Pludselig stod en Engel for dem, en guddommelig Straaleglans skinnede omkring dem. De blev ude af sig selv af Frygt, men Engelen beroligede dem: »I skal ikke blive bange, for det er noget godt, jeg har at fortælle jer, en stor Glæde, ikke bare for jer, men for hele Folket. Der er født jer en Frelser i Dag. Det er Messias, Herren, i Davids By. Og det skal I have til Tegn: I skal finde et lille Barn, der er svøbt og ligger i en Krybbe.«

I det samme var der foruden Engelen en hel, himmelsk, lovsyngende Armé:

Ære være Gud i det Højeste
og Fred paa Jorden,
i Mennesker Velbehag.

Da Engelen havde forladt Hyrderne, sagde de til hverandre: »Nu maa vi skynde os til Bethlehem og se, hvordan det forholder sig med det, som Gud selv har ladet os vide.« Og de op og af Sted og fandt baade Maria og Josef, og dér i Krybben laa Barnet. Saasnart de saa det, berettede de, hvad de havde oplevet om dette Barn. Alle som hørte det, undrede sig meget over, hvad der blev sagt til dem af Hyrderne. Men Maria gemte deres Ord i sit Hjerte. Hyrderne vendte tilbage til deres Hjord. De var ene Lovord over alt, hvad de havde hørt og set.

Otte Dage efter skulde Barnet omskæres og fik da Navnet Jesus, saadan som det var kaldet af Engelen, allerede før det endnu var blevet til i Moders Liv. Og da deres Renselsedage i Henhold til Mose Lov var til Ende, førte de ham op til Jerusalem for at fremstille ham for Herren i Overensstemmelse med Loven: »Alt Mandkjøn, der aabner Moders Liv, skal kaldes helliget Herren«. De medbragte, stadig i Henhold til Loven, som Offer et Par Turtelduer eller to Dueunger.

I Jerusalem var der paa det Tidspunkt en viss Simeon, en gudfrygtig og retskaffen Mand, der levede i Tro paa Messias' Komme. Han var noget af en Digter og var i Inspirationen kommet til den Overbevisning, at han ikke skulde se Døden, førend han havde set Guds Redningsmand til Folket, Messias. Drevet af aandelig Tilskyndelse træder han ind i Templet i det Øjeblik, da Josef og Maria bærer lille Jesus ind, for at der kan ske med Barnet efter Lovens Bestemmelse. Simeon tog ham paa sine Arme: »Ja, Herre, nu kan du lade din Tjener gaa herfra i Fred, for nu har jeg set den Frelse, som du har tiltænkt alle Folkeslagene. Et Lys for de hedenske Folk og en Herlighed for dit eget', Israel.«

Hans Far og Mor blev helt sære ved det, som blev talt om ham. Simeon velsignede dem, og henvendt til hans Mor, Maria, sagde han: »Dette Barn er bestemt til at blive et Modsigelsestegn i Israel, til Fald for mange og til Oprejsning for mange, for at man skal blive nødt til at bekende Kulør. Ogsaa dit Moderhjerter skal et Sværd gaa igennem.

Der var en kvindelig Digter, Anna, Fanuels Datter. Hun var meget gammel, havde været gift i syv Aar og havde siden siddet Enke, til nu hun var 84. Hun veg ikke fra Templet, men dyrkede Gud der Dag og Nat med Faste og Bønner. Ogsaa hun traadte til og takkede Gud og talte om Barnet til alle, der troede paa Jerusalems Befrielse igennem Messias. Da de havde opfyldt Lovens Forskrifter, vendte de tilbage til Galilæa til deres egen By Nazareth.

Og Barnet voksede og trivedes godt, var vel begavet og tydeligvis under Guds Omsorg.

Hvert Aar tog hans Forældre op til Jerusalem ved Paasketid. Da han var tolv Aar gammel, blev Drengen tilbage i Jerusalem, uden at det gik op for Forældrene, for de mente, han var i Rejseselskabet, og paa den Maade kom de en Dag frem og ledte efter ham mellem Venner og Familie. De fandt ham ikke og maatte jo saa tilbage til Jerusalem og lede efter ham der. Der gik hele tre Dage. Saa endelig fandt de ham i Helligdommen. Der sad han midt blandt Lærerne og lyttede til dem og spurgte dem ud, og alle, som hørte paa ham, var forbavsede over hans Forstand og de Svar, han gav.

Da Forældrene saa ham, blev de forlegne, og hans Mor sagde til ham: »Barn, hvorfor spillede du os den Streg? Din Far og jeg har været ude af os selv over, hvor du var blevet af.« Drengen sagde til dem: »Hvad ledte I efter mig for? Vidste I ikke, at der hvor min Fader er, har jeg min Plads?«

Det Svar forstod de ikke, men hans Mor gemte alle disse Oplevelser i sit Hjerte.

Han gik nu med dem og kom til Nazareth og var dem en lydig Søn. Jo ældre han blev, des forstandigere blev han, og han var saadan, at baade Gud og Mennesker maatte holde af ham.

Kejser³ Tiberius havde regeret i 15 Aar, og Pontius Pilatus var Statholder i Judæa, Herodes Landsherre i Galilæa, hans Broder Filip Landsherre i Provinsen Ituræa-Trakonitis, Lysanias Landsherre i Abilene, og Annas og Kaj fas var Ypperstepræster. Paa det Tidspunkt traadte Johannes, Zacharias' Søn, offentlig frem. Han tog Ophold i Jordanegnen og prædikede der. Hans Prædiken gik ud paa, at kun gennem at omvende sig og døbes kunde man opnaa sine Synders Forladelse, saadan som der staar i Bogen med Profeten Esajas' Taler:

Der høres i Ørkenen Raab af en Røst:
Lad Bygningsmændene kalde.
Gør jævnt over Bjergenes knudrede Bryst.
Fæst Bro over Kløfterne alle.
Thi Herren vil stige fra Himlen herved
med Frelse til hele sin Menneskehed.

Der kom nu saa mange ud til Johannes ved Jordan, at de ligefrem stod i Kø for at blive døbt. Han tiltordnede dem: »I Øgleunger! Hvordan vil I bære jer ad med at undfly den Vrede, der snart slippes løs over os? Hvis I har omvendt jer, saa bær dog Frugter i Forhold dertil! Berolig jer ikke med, at »det gaar nok for os, vi er jo Guds Folk, vi stammer ned fra Abraham.« For Gud kan« — han sparkede til Klippen — »skabe Abraham Børn af en Sten. Øksen ligger allerede ved Træernes Rod. Hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, omhugges og bruges til Brændsel.«

Der kom Uro i Folkemasserne, og man raabte til ham: »Hvad forlanger du da af os?«

³ Luk. 3 starter her (red.).

Han svarede: »Den, der har to Kjortler, skal dele med den, der ingen har. Den, der har Føde nok, paa samme Maade.«

Der kom Toldere for at døbes, og de spurgte ham: »Mester, hvad skal vi gøre?«

Han svarede dem: »Tag ikke større Skat af Folk, end Forskriften lyder paa.«

Der kom Soldater og spurgte: »Men saa vi? Hvad skal vi gøre?«

Han svarede: »Lad jer nøje med jeres Sold og rekvirer ikke noget ved Vold eller Svig.«

Der var stor Spænding i Folket. Mange spekulerede paa, om ikke Johannes skulde være den ventede Messias. Men Johannes kundgjorde for alle: »Jeg døber jer med Vand, men der kommer en, som er mægtigere end mig, ja, en, hvis Sandalrem jeg ikke er værdig at løse. Han skal døbe jer med den Helligaand og Ild. Han kommer med Kasteskovlen i Haanden for at gennemrense sin Lo. Hveden samler han i sin Lade, men Avnerne opbrænder han i uudslukkelig Ild.« Saa voldsomt trængte han ind paa Folket, naar han lagde Evangeliet frem for det.

Ogsaa Landsherren Herodes irettesatte han, dels for hans Forhold til Broderens Hustru, Herodias, dels for hans andre Ugerninger. Herodes føjede da dette til alt det øvrige, at han lod Johannes arrestere.

Hele Folket blev døbt, og Jesus blev det da ogsaa. Da han under Daaben bad, aabnedes Himlen, og i synlig Skikkelse som en Due dalede den Helligaand ned over ham, og der lød en Røst fra Himlen: »Du er min Søn, min kære Søn, i et og alt efter mit Hjerte.«

Jesus selv var, da han begyndte, omtrent 30 Aar. Hans Stamtavle naar man gaar ud fra Josef, er denne: Josef, Søn af Eli, Matthat, Levi, Melki, Jannaj, Josef, Mattathias, Amos, Naum, Esli, Naggaj, Maath, Mattathias, Semei, Josef, Juda, Joanan, Resa, Zorobabel, Sathiel, Neri, Melki, Addi, Kosam, Elmadam, Er, Jesu, Eliezer, Jorim, Matthat, Levi, Simeon, Juda, Josef, Jonam, Eliakim, Melea, Menna, Mattatha, Nathan, David, Isaj, Obed, Boos, Salmon, Nasson, Aminadab, Aram, Esrom, Fares, Juda, Jakob, Isak, Abraham, Thara, Nakor, Seruk, Ragau, Falek, Eber, Sala, Kajnan, Arfaksad, Sem, Noa, Lamek, Methusala, Enok, Jared, Maleleel, Kajnan, Enos, Seth, Adam, Gud.

Opfyldt⁴ af den Helligaand efter Daaben vendte Jesus tilbage fra Jordan og blev draget ud i Ørkenen, hvor han opholdt sig i 40 Dage og fristedes af Djævelen.

I al den Tid rørte han ikke Mad og led derfor Hunger henimod Slutningen. Da indgav Djævelen ham: »Er du Guds Søn, saa byd denne Sten blive til Brød.«

Jesus overvandt Fristelsen med et Ord af Skriften: »Mennesket lever ikke af Brød alene.«

Saa førte Djævelen ham op paa et højt Bjerg og viste ham i et Øjeblik alle Verdensrigerne: »Dig vil jeg give al denne Magt og Herlighed; for mig er den blevet overladt, og jeg kan give den til hvem jeg vil. Vil du tilbede mig, skal den helt og holdent være din.«

⁴ Luk. 4 starter her (red.).

Atter søger Jesus sin Tilflugt i Skriften: »Herren din Gud skal du tilbede, og ham alene skal du dyrke.«

Saa fører Djævelen ham til Jerusalem og op paa Tempeltinden: »Er du Guds Søn, saa styrt dig ned herfra, saa sandt som der er skrevet: Han skal lade sine Engle bære dig paa Hænder, saa du aldrig skal støde din Fod mod en Sten.«

Jesus satte Skriften imod Skriften: »Du maa ikke friste Herren din Gud.«

Da Djævelen var kommet til kort, holdt han sig fra ham en Tid.

Styrket i sin Aand vendte Jesus tilbage til Galilæa, og over hele Omegnen gik der Rygter om ham. Han underviste i Synagogerne, og alle roste ham. Ogsaa i Nazareth, hvor han var blevet opfødt, gik han ind i Synagogen, som han plejede van paa Sabbaten. Da han rejste sig for at forelæse, rakte man ham Profeten Esajas' Bog, og han slog op paa det Sted, hvor der stod skrevet:

Over mig er Herrens Aand.
Løst han har mit Tungebaand.
Til hans Glædesbud at bringe
alle fattige og ringe,
salved mig hans egen Haand.

Angst og Pine Ende faar.
Fangers Frihedstime slaar.
Atter skænkes Syn til blinde.
Over os skal lyst oprinde
brat et Herrens Naadeaar.

Jesus lukkede Bogen sammen, gav den tilbage til Tjeneren og satte sig. Alle Øjne i Synagogen var fæstet paa ham. Saa begyndte han: »I Dag er dette Skriftsted gaaet i Opfyldelse for jer.« Det syntes de jo straks var storartet, og de vekslede Blikke med hinanden: »At tænke sig! Josefs Søn!« Men saa fortsatte han: »Nu regner I vel efter Ordsproget »Læge, læg dig selv«, at jeg ogsaa her i min Barndomsby vil udmærke mig, ligesom I har hørt om det fra Kapernaum. Men Sandheden er jo den, at ingen Profet er agtet i sit Fædreland. Kan I huske Historien fra Elias' Tid om dengang, da der i halvfjerde Aar ikke faldt en Regndraabe, og en stor Hungersnød brød ud. Da var der mange Enker her i Landet, men Elias blev ikke sendt til nogen af dem, men derimod til en Enke i Sarepta ved Sidon. Der var ogsaa mange spedalske i Israel paa Profeten Elisas Tid. Ingen af dem blev rensset, men derimod Syreren Naman.«

Ved denne Prædiken blev alle i Synagogen forbitrede. De stod op, skubbede ham uden for Byen og lige hen til Skrænten af det Bjerg, deres By var bygget paa. Der vilde de styrte ham ned, men han gik sin Vej lige for Øjnene af dem.

Han kom ned til Kapernaum, en anden By i Galilæa, og talte til dem paa Sabbaten; de var betagne ved at høre ham, for han optraadte med Myndighed.

I Synagogen var der en stakkels besat, der hylede imod ham: »Uha, lad os være i Fred for dig, du Jesus fra Nazareth, du kommer vel for at ødelægge os. Jeg ved nok, hvad for en

hellig Ka'l du er!!« Jesus truede ad ham: »Kan du tie stille?« og han bød den onde Aand, der havde besat ham, fare ud af ham. Det gjorde den ogsaa, efter først at have væltet ham, dog uden at han kom noget til.

En Ærefrygt greb alle: »Hvordan gaar dog dette til? Han byder over de urene Aander med Magt og Myndighed, saa de fortrækker.«

Hele Omegnen genlød af Rygtet om ham.

Fra Synagogen gik Jesus ind i Simons Hus. Simons Svigermor laa til Sengs med høj Feber. De bad ham om at hjælpe hende. Han traadte hen, bøjede sig over hende og truede Feberen. Den forlod hende, saa hun straks kunde staa op og lave Mad til dem.

Da Solen gik ned, kom de til ham med syge med alle mulige Sygdomme. Han lagde Hænderne paa hver især og helbredte dem. Ogsaa onde Aander for ud af mange, idet de raabte: »Du er Guds Søn.« Han truede dem til at tie stille med, hvad de vidste, at han var Messias.

Da det blev Dag, trak han sig tilbage til et øde Sted. Folkemængden ledte efter ham, og da de fandt ham, vilde de ikke slippe ham, men han sagde: »Ogsaa til de andre Byer maa jeg bringe Evangeliet om Guds Herredømme. Det er det, jeg er sendt for.«

Det forkyndte han da rundt om i Synagogerne i Galilæa.

En⁵ Dag stod han og talte et Sted ved Genezareth Sø, hvor en Masse Mennesker havde samlet sig. Da saa han to Skibe ligge ved Bredden. Fiskerne var gaaet fra dem for at skylle deres Garn. Han traadte ned i et af Skibene, som var Simons, og bad ham lægge lidt fra Land. Saa satte han sig og talte til Folkemængden fra Skibet.

Da han havde sluttet sin Tale, sagde han til Simon: »Sejl ud, hvor der er dybt, og kast jeres Garn ud.«

Peter indvendte: »Mester, vi har fisket hele Natten uden at have Held med os, men naar du siger det, vil jeg lægge Garnet ud.«

Da de saa gjorde det, fangede de saa stor en Hoben Fisk, at deres Net var paa Nippet til at sprænges, og de maatte vinke til deres Kammerater i det andet Skib om at komme og tage en Haand i med. Begge Skibene fyldtes, saa de var nær ved at synke. Da Simon Peter saa det, brød det ud af ham: »Herre, du maa gaa andetsteds hen, mig kan du ikke bruge, for jeg er en syndig Mand.« Og han sank i Knæ for Jesus. Han var helt fortunlet over den Fiskedræt. Det samme var Kammeraterne Jakob og Johannes, Zebedæus' Sønner, som var i Part med Simon.

Jesus sagde til Simon: »Tal ikke saadan. Fra nu af skal du være Menneskefisker.«

Da stod Simon op, forlod alle Ting og fulgte ham.

Medens han var i en af Byerne, var der en gennemspedalsk Mand, der opsøgte ham, kastede sig ned for ham og bad: »Herre, hvis du vil, kan du rense mig.« Jesus rakte Haanden

---

⁵ Luk 5. starter her (red.).

ud og rørte ved ham: »Jeg vil. Bliv ren.« Straks forsvandt Spedalskheden fra ham. »Sig det ikke til nogen,« bød Jesus, »men fremstil dig for Præsterne og bring Offer for din Renselse, saaledes som Moses har forordnet det, saa du kan faa Attest for, at du er ren.« Endda rygtedes det alle Vegne, og Grupper af Folk kom sammen for at høre og de syge for at genvinde deres Helsen. Men Jesus trak sig tilbage til Ørknerne for at bede.

Farisæere og Lovlærere fra hver Landsby i Galilæa og Judæa og fra selve Jerusalem kom og satte sig for at høre ham undervise. Saa var det en af de Dage, da Herrens Kraft var til Stede, saa han var i Stand til at helbrede. Da kom der nogle Mænd, som i en Seng bar en Mand, der var gjort vanfør af Gigt, og de søgte at bringe ham frem til Jesus. Men der var en Trængsel, saa de ikke kunde komme ind i Huset, og saa kravlede de op paa Taget og firede Sengen med den syge i ned mellem Tagstenene lige foran Jesus. Da han saa deres Tillid og Forventning, sagde han: »Menneske! Dig er dine Synder forladt.« De skriftkloge og Farisæerne blev noget ilde tilpas. »Det er jo bespotteligt,« tænkte de; »hvem kan forlade Synder uden Gud?« Jesus begreb nok, hvad der gik gennem deres Hoveder, for han sagde til dem: »Hvad er det for Tanker, I fylder jeres Sind med? Sig mig saa, hvad er lettest: at sige: Dine Synder er dig forladte, eller at sige: Staa op og gaa? Men for at I skal begribe, at Menneskesønnen har Magt paa Jorden til at forlade Synder, saa« — her vendte han sig til Krøblingen — »staa op, tag din Seng og gaa hjem.« Øjeblikkelig stod han op, medens de alle saa paa det, tog, hvad han laa paa, og gik hjem, fuld af Tak til Gud. Forbavsede stod de alle tilbage i Taknemmelighed og Ærefrygt: »Nu har vi aldrig set Mage.«

Da Jesus forlod Huset, saa han en Tolder, der hed Levi, sidde ved sit Kontor, og til ham sagde han: »Følg mig!« Han forlod det hele, rejste sig og fulgte ham.

Hjemme hos sig selv holdt Levi et stort Gilde for Jesus, saa han kom til at sidde til Bords med en hel Forsamling af Toldere og den Slags Folk. Farisæerne og de skriftkloge mukkede overfor Disciplene: »Hvorfor spiser og drikker I sammen med Folk af et mere end tvivlsomt Rygte?« Jesus gav dem Svaret: »Det er jo ikke de raske, der har Brug for Læge, men de syge. Det er Skarnsfolk, jeg er kommet for at omvende, og ikke renlivede Sjæle som jer.«

De andre fortsatte: »Johannes' Disciple holder tit baade Faste og Bøn. Det gør ogsaa Farisæernes, men dine gør sig sandelig til Gode.«

Han svarede: »Kan I faa Bryllupsfolkene til at faste, saalænge Brudgommen er hos dem? Naar de Dage kommer, da Brudgommen er blevet taget fra dem, da vil de faste.« Og saa sagde han dem en Lignelse:

»Man bøder dog ikke et gammelt Sæt Tøj ved at rive en Lap ud af et nyt. Heller ikke passer Kluden fra det nye til det gamle. Ung Vin fylder man ikke heller paa gamle Læderflasker, for saa sprænger den dem og spildes, og Læderflaskerne ødelægges. Ung Vin skal hældes paa nye Læderflasker. Saa kan begge Dele holde sig. Og den, der har faaet Hang til gammel Vin, kaster Vrag paa den ny. »Næh, næh, den gamle er den go'e,« siger han.«

En⁶ Sabbat gik han igennem Kornet. Hans Disciple plukkede nogle Aks, som de gned i Hænderne og spiste. Det faldt nogle af Farisæerne for Brystet: »Hvorfor gør I noget, der ikke er tilladt paa en Sabbat?«

Saa tog Jesus til Orde: »I har maaske ikke læst, hvad David gjorde engang, da han og hans Folk var sultne? Skuebrødene, som det ikke er tilladt andre end Præsterne alene at spise, dem gik han ind i Guds Hus og spiste og gav ogsaa dem, der var med ham.« Jesus føjede til: »Menneskesønnen er Herre ogsaa over Sabbaten.«

Paa en anden Sabbat gik han ind i Synagogen og lærte. Der sad der en Mand med en visse Højrehaand. De skriftkloge og Farisæerne lurede nu paa, om han vilde helbrede paa en Sabbat, for saa havde de noget at anklage ham for.

Han vidste, hvad de tænkte.

Til Manden med den visne Haand sagde han: »Rejs dig og gaa frem her i Midten! — Nu spørger jeg jer: Hvad er tilladt paa Sabbaten? At gøre godt eller at gøre ondt, gavne Liv eller skade Liv?« Han saa fast paa dem alle og bød saa: »Ræk din Haand ud!« Da blev den rask igen. Det satte ondt Blod i de andre, og de drøftede, hvad de skulde gøre ved Jesus.

En Aften var han gaaet ud til et Bjerg for at tilbringe Natten i Bøn til Gud.

Da det blev Dag, kaldte han sine Disciple op til sig og udvalgte 12 af dem, og de 12 kaldte han Apostle: Simon, som han gav Navnet Peter, hans Broder Andreas, Jakob og Johannes, Filip og Bartholomæus, Matthæus, Thomas, Jakob, Alfæus' Søn, og Simon, som kaldes Hedspore, Judas, Jakobs Søn, og Judas Iskariot, der endte som Forræder.

Han gik ned med dem til Sletten, og der stod en Klynge af hans Disciple og en stor Folkemængde fra hele Judæa og Jerusalem og fra Kysten ved Tyrus og Sidon, alle strømmede sammen for at høre ham prædike og for at helbredes for deres Sygdomme.

Og hele Forsamlingen prøvede at røre ved ham, for der udgik Styrke fra ham, og han helbredte alle.

Saa saa han fast paa sine Disciple og sagde: »Hvilken Lykke for jer magtesløse, for I har Del i Guds Herredømme. Hvilken Lykke for jer, som nu hungrer, for I skal mættes. Hvilken Lykke for jer, som græder, for I skal le. Hvilken Lykke for jer, som Mennesker for Menneskesønnens Skyld hader og ikke vil have med at gøre og taler ondt om og skyr. Glæd jer den Dag, det gaar jer saadan, ja, hop af Glæde, for jeres Løn er stor i Himlen, og saadan Behandling fik jo Profeterne af jeres Fædre. Ulykkelige rige, som jo allerede har nydt Livets Goder! Ulykkelige I, som nu er mætte, for I skal sulte! Ulykkelige I, som nu ler, for I skal sørge og græde. Ulykkelige I, som alle Mennesker taler godt om. Det gjorde jo ogsaa jeres Forfædre om de falske Profeter.

Men I, som virkelig hører efter! Til jer siger jeg: »Elsk jeres Fjender. Gør godt mod dem, som hader jer. Velsign dem, som forbander jer. Bed for dem, der fornærmer jer. Den som slaar dig paa den ene Kind, byd ham ogsaa den anden til. Den, som tager din Kappe, nægt ham ikke heller Kjortlen. Giv alle, der beder dig, og hvis nogen tager, hvad der er dit, saa kræv det ikke tilbage. Gør mod Mennesker, hvad I vil, de skal gøre mod jer. Der

⁶ Luk. 6 starter her (red.).

er jo ikke noget at takke for, om I bare holder af dem, der holder af jer. Det gør jo ogsaa Forbrydere. Om I laaner til den, der er kendt for at betale tilbage, det er jo ikke noget at takke jer for. Det gør jo ogsaa Hedninger. Nej, elsk jeres Fjender. Laan ud uden at regne med Gengældelse, saa skal I nok faa stor Løn, og saa er I ogsaa Børn af ham, der er god mod de utaknemmelige onde.

Vær barmhjertig, ligesom jeres Far er barmhjertig. Døm ikke, saa skal I heller ikke dømmes. Frikend, saa skal I blive frikendt. »Et godt rystet, presset Maal med Top paa skal de kaste jer i Skødet.« For det Maal, som I bruger over for andre, skal bruges igen over for jer. Kan en blind lede en blind? Vil de ikke begge falde i Grøften. Lad ikke Disciplen gøre sig klogere end sin Lærer! Som sin Lærer bliver han først, naar han er udlært. Hvorfor ser du Splinten, som er i din Nabos Øje, men Bjælken i dit eget opdager du ikke, og du vil fjerne Splinten fra hans og aner ikke Bjælken i dit eget. Du Selvbedrager! Fjern først Bjælken i dit eget Øje, saa kan du se klart til at fjerne Splinten i de andres.

Et godt Træ bærer ikke daarlig Frugt, et daarligt Træ ikke god. Det er Frugten, der er det afgørende for Træet. Man plukker ikke Figen af Torne. Man høster ikke Vindruer af Tjørn. Det gode Menneske henter godt op af sit gode Hjerte, det daarlige daarligt af sit daarlige. Hvad Hjertet er fuldt af, løber Munden over med. Hvorfor titulerer I mig med Herre, naar I ikke retter jer efter, hvad jeg siger? Han, der ikke bare hører mine Ord, men som ogsaa gør efter dem, skal jeg sige jer, hvem han ligner? Han ligner en Mand, der skulde bygge et Hus, og som gravede og gik i Dybden og lagde Syld paa Klippen. Da der kom Oversvømmelse, slog Strømmen mod Huset, men kunde ikke rokke det, for det var bygget forsvarligt. Derimod den, der hører mine Ord, men ikke følger dem, han ligner en Mand, der byggede Hus uden fast Grund. Da Strømmen væltede mod det, begyndte det at rave og faldt og laa hen i Ruin.

Da⁷ Jesus havde sluttet sin Tale til Folket, gik han ind i Kapernaum. Der var der en Kommandant, hvis Tjener var syg og Døden nær. Nu var det en Tjener, han satte megen Pris paa, og da han hørte om Jesus, sendte han nogle af det jødiske Byraad hen til ham, om han ikke vilde komme og læge hans Tjener. De opsøgte da Jesus og bad ham indtrængende: »Han fortjener, du hjælper ham, for han har megen Sympati for vort Folk, og Synagogen her har han bygget til os.«

Jesus indvilligede, men da han var kommet Huset temmelig nær, sendte Kommandanten nogle Venner til ham, som skulde hilse og overbringe følgende Besked: »Herre, det er alt for stor en Ære at vise mig, om du skal gaa ind under mit Tag. Jeg har ikke selv villet trænge mig paa. Men byd blot et Ord, saa adlyder Sygdommen dig og forlader min Dreng. Jeg er jo selv Øvrighed undergivet og har Embedsmænd og Soldater under mig igen, og siger jeg til en: Gaa, saa gaar han, og til en anden: Kom, saa kommer han, og til min Oppasser: Gør det og det, saa gør han det.«

⁷ Luk. 7 starter her (red.).

Denne Tillid gjorde et dybt Indtryk paa Jesus. Han vendte sig mod dem, der var stimlet sammen omkring ham, og udbrød: »Ikke engang i mit eget Folk har jeg mødt saa dyb en Hengivenhed.«

Da de udsendte kom tilbage til Huset, fandt de Tjeneren rask.

Dagen efter gik Jesus til en By, der hed Nain. Mange af hans Disciple og en stor Flok Mennesker fulgtes med ham. Som han nu nærmede sig Byens Port, blev der baaret en død ud, en ung Karl, der var sin Moders eneste Søn, og hun var Enke.

Der var stort Ligfølge. Da Jesus saa Enkens Fortvivlelse, skar det ham i Hjertet. »Græd ikke,« sagde han, traadte hen og lagde en Haand paa Baaren. De, som bar, standsede. Saa sagde Jesus: »Unge Mand! Hører du? Rejs dig!« Og den døde sad op og begyndte at tale.

Jesus førte ham hen til hans Mor. Det gøs i alle. Saa priste de Gud og sang:

»Blandt os er oprejst Guds Almagts Tolk.

Ja, Herren selv har besøgt sit Folk.«

Rygtet om dette løb hele Judæa rundt.

Johannes Døberen fik det refereret af sine Disciple. To af dem lykkedes det at faa Bud efter. Dem lod han gaa til Herren med det Spørgsmaal: »Er du den kommende Mand, eller skal vi vente en anden?«

Disciplene fandt Jesus travlt optaget af at helbrede for Sygdomme og Smerter, Besættelse og Blindhed. Derfor svarede han dem: »Gaa tilbage til Johannes og fortæl ham blot, hvad I selv ser: Blinde faar Syn, lamme Førlighed, spedalske Renhed, døve Hørelse, døde faar Liv, og de fattige Glædesbud. Det er Synd for den, der føler sig skuffet af mig.«

Da Johannes' Udsendinge var gaaet, sagde han til Folkemængden: »Nu skal I ikke straks begynde at trække paa Skulderen af Johannes. Kan I huske ham ude i Ørkenen? Tro ikke, han er et Rør, der svajer for Vinden, eller hører til den Slags, der bærer Kappen paa begge Skuldre. Nej, de, der bærer Kappen paa begge Skuldre og er optaget af at sikre sig, de trives ikke i Ørk, søg dem i Regeringskredse. Jeg skal sige jer, hvad den Mand var, vi saa i Ørkenen. Han var Profet. Ja, han var mere end Profet. I kender det Skriftsted:

»Jeg sender foran dig min Engel derved,

at gøre alt til dit Komme bered.«

Det skal her slaas fast: Større Profet end Johannes er ingen Mand født af en Kvinde, men den mindste der, hvor Gud alene raader, er større end han. Hele Folket, som dengang hørte Johannes, selv de lyssky Elementer i det, forstod, at Gud vilde dem noget, og lod sig døbe med Johannes' Daab. Men Regering og Rigsdag og Domstole holdt sig fra Daaben og vendte det døve Øre til Gud. Hvad er de for nogen? Hvad skal jeg sammenligne dem med? Jeg kommer til at tænke paa Børnene paa Gaden en Aften. Legen gaar trægt. Saa raaber de til hverandre: »Uf, I vil da heller ingenting. Vi spiller paa Fløjte, men ingen gider danse. Vi synger sørgmodige Sange, men ingen fælder en Taare.« Her kom Johannes Døberen, og han hverken spiste eller drak, og hvad siger I saa? »Uha, han overdriver. Han har en Skrue løs.« Saa kommer jeg. Jeg er et Selskabsmenneske, og I siger: »Skal det være en

hellig Mand? Han ta'r for sig af Retterne; og det er godt for ham, Penge ikke lugter, med den Omgang han holder sig! Dog der findes jo iblandt jer nogen, der kan se ind til det egentlige, og Gudskelov for jer.«

En af Farisæerne inviterede ham til Middag. Jesus sagde Ja Tak. En Kvinde, en af Gårdens løse Fugle, fik at vide, han sad til Bords i Farisæerens Hus, og kom med en Alabastkrukke med Salve, stillede sig grædende bag ham, vadede hans Fødder med sine Taarer, tørrede dem af med sit Hovedhaar, kyssede dem og salvede dem med Salven. Da Farisæeren, der havde indbudt ham, saa det, sagde han ved sig selv: »Hvis den Mand virkelig var Profet, maatte han dog vide, hvordan det Kvindemenneske er, der rører ved ham.« Pludselig siger Jesus: »Simon, jeg har noget at sige dig.« »Javel, Mester!« »Der var en Pengeudlaaner, som to Mænd skyldte Penge, den ene 500 Denarer, den anden 50. Ingen af dem havde noget at betale med, og saa strøg han begge Beløb. Hvem af de to vil nu holde mest af ham?« »Tja, det vil vel den, han eftergav mest.« »Det har du Ret i,« sagde Jesus; »ser du hende der? Jeg var inviteret ind til dig. Du glemte at give mig Vand til Fodtvæt, men hun vaskede mine Fødder i sine Taarer og tørrede dem i sit Haar. Du gav mig ikke Kindkys til Velkomst, men hun har kysset og kysset mine Fødder. Du havde ikke en Smule Olie til mit Hoved, men hun har salvet mine Fødder med Salve. Hun har vist stor Kærlighed. Derfor er hendes mange Synder tilgivet; men den, hvem kun lidt tilgives, yder ogsaa kun lidt af Kærlighed.«

Til hende sagde han: »Dine Synder er tilgivet dig!«

De, der sad med til Bords, skumlede: »Han er ikke billig, at han saa galt forlader Synder. Hvad er han egentlig for en?« Men Jesus sagde til Pigebarnet: »Det blev din Lykke, at du havde Sind for mig. Gaa saa og vær glad.«

I⁸ den følgende Tid gik han fra By til By og fra Landsby til Landsby og forkyndte det gode Budskab om Guds Herredømme. Hans Følgeskab bestod af de 12 og nogle Kvinder, der var helbredt for Sindssyge og andre Sygdomme, Marie fra Magdala, der havde været anset for uhelbredelig afsindig, og Johanne gift med Kuza, Herodes' Husfoged, og Susanna og mange andre, som afholdt hans Udgifter af deres Ejendom.

Da Folk i Massevis samledes om ham alle Steder fra, tog han til Orde i en Lignelse: »En Sædemand gik ud at saa. Noget af Kornet faldt ved Vejen. Der blev det trampet ned, eller det blev pikket op af Fuglene. Noget faldt paa Klippegrund, og det skød vel op, men visnede saa af Mangel paa Fugt. Noget faldt i Tjørnekraat, som voksede op med og kvalte det, og noget faldt i god Jord, groede til og bar 100 Fold.« Han sluttede af med at raabe: »Har I saa forstaaet, saa mange som har Forstand til det?«

Hans Disciple spurgte ham om Udlægningen af Lignelsen. Han forklarede dem da: »Hemmeligheden i Guds Herredømme er det givet jer at kende rent ud, men de andre kun i Billedtale, for de har Øjne, men ser ikke med dem, og de har Ører, men bruger dem ikke

⁸ Luk. 8 starter her (red.).

til at høre med. Hør saa Lignelsens Betydning! Kornet er Forkyndelsen om Gud. Det, der faldt ved Vejen, ja, her er Tale om Mennesker, som nok hører, men Djævelen stiller med det samme og tager Ordet bort fra deres Hjerter, saa de hverken kommer til Tro eller Frelse. Saa er der Klippegrunden. Det er overfladiske Sind. De modtager Ordet med Glæde, men er uden Bestandighed og falder fra, naar det gælder. Tjørnen, det er dem, der aldrig bærer moden Frugt, for det, de har hørt, kvæles dels af Livets Bekymringer og dels af Rigdom og Nydelser. Men den gode Jord, det er jo dem, der hører Ordet og fastholder det i et smukt og godt Sind og bærer Udholdenheds Frugt; for hvis I ikke hører saadan, at det kan ses af jert Liv, hvad er det saa værd? Har I det, saa det kan ses, skal I faa mere, men har I det, som om I ikke havde det, saa skal det tages fra jer. For hvad der er givet jer i det stille, skal bryde klart frem hos jer, og det skjulte skal lægges aabenbart for Dagen. Man tænder vel ikke et Lys for at putte det under et Kar eller gemme det hen under Sengen, men man sætter det paa en Stage, for at det kan lyse hele Stuen op.«

Der var en Stimmel af Folk omkring ham, saa hans Mor og Brødre ikke kunde bane sig Vej frem til ham. Nogen fik da sagt ham: »Din Mor og dine Brødre staar udenfor og vil gerne hilse paa dig.« Men han svarede blot: »Min Mor og mine Brødre, det er dem, der hører Forkyndelsen om Gud og retter sig efter den.«

En Dag han og hans Disciple var gaaet om Bord i en Baad, fik han Lyst til at sætte over til den anden Side. Mens de nu sejlede, faldt han i Søvn. En Stormbyge jog hen over Søen. Skibet løb fuldt af Vand. Det begyndte at blive farligt. De vækkede ham da: »Mester! Mester! Vi drukner!« Han rejste sig og truede ad Vinden og Bølgerne. De lagde sig. Det blev blikstille. Saa sagde han til Disciplene: »Er det den Tillid, I har?« De baade skammede og forundrede sig: »Hvem er dog han, hvem baade Vind og Bølger falder tilføje?«

Lige overfor Galilæa bor Gadarenerne. Der lagde de ind. Da han var gaaet fra Borde, mødte han en Mand, som led af Forfølgelsesvanvid. Han havde i lang Tid løbet splitternøgen omkring og opholdt sig paa Kirkegaardene. Da han saa Jesus, satte han i et Skrig og kastede sig ned: »Kan jeg ikke faa Lov at være for dig, du Jesus, den højeste Guds Søn? Skal du straks til at mishandle mig?« Jesus bød nemlig Sygdommens Aand at fare ud af Manden, for den havde i lang Tid drevet ham fraadende omkring, og han havde været bundet i Lænker og lagt i Blok, men bestandig sled han Baandene itu og løb vanvittig ud i Ørkenerne. Jesus spurgte ham: »Hvad hedder du?« »Tusind,« svarede han, »for jeg er et helt Tusind onde Aander. Jag os dog ikke i Afgrunden. Ser du den store Flok Svin paa Græs derhenne paa Bjerget? Giv os Lov til at fare i den.« Jesus nikkede. Straks fo'r Dæmonerne ud af Manden og ind i Svinene, saa Hjorden styrtede sig ned af Brinken og druknede i Søen. Vogterne løb deres Vej og fortalte overalt, hvad der var sket, baade i By og paa Land. Folk stimlede da ud og kom til Jesus og saa den helbredte Mand sidde paaklædt og fornuftig ved Siden af ham. Det gjorde et stærkt Indtryk paa dem. De, der havde overværet Optrinet, fortalte dem, hvordan denne besatte var blevet befriet, men Gadarenerne var blevet ilde til Mode og bad Jesus forlade deres Land, og han gik saa om Bord for at vende tilbage. Den helbredte Mand bad om Lov til at følge med ham, men Jesus raadede ham til hellere at gaa hjem og fortælle, hvordan Gud havde taget sig af ham. Det gjorde han saa. Over hele Byen

udbredtes det, hvor stort Jesus havde hjulpet ham.

Paa den anden Side af Søen stod Folkemængden endnu og ventede paa Jesus, da han kom.

En Synagogeforstander, der hed Jairus, hilste høfligt paa Jesus og bad ham indtrængende følge med ham hjem, da hans eneste Barn, en Datter paa knap 12 Aar, laa for Døden. Han banede sig saa Vej igennem Trængselen. En Kone havde døjet med Blødninger en god halv Snes Aar. Alt hvad hun ejede, havde hun sat til paa Læger uden at have haft noget ud af det. Hun nærmede sig bagfra og rørte ved Fligen af hans Kappe. Straks standsede hendes Blødning. »Hvem var det, der rørte ved mig?« spurgte Jesus. Alle nægtede det, og Peter sagde: »Rørte ved dig! Mester, der er jo en Skubben og Klemmen.« »Der var en, der rørte ved mig,« fastholdt Jesus, »jeg mærkede, der gik Styrke fra mig.« Da kom Konen frem, rystende over hele Kroppen, og fortalte, hvorfor hun havde gjort det, og hvordan hun var blevet helbredt i samme Øjeblik. Han sagde til hende: »Din Tillid til mig har hjulpet dig. Gaa du nu glad.« Endnu mens han taler, kommer der en fra Synagogeforstanderens: »Din Datter er død. Gør ikke Mesteren mere Ulejlighed.« Men Jesus afbrød ham: »Tab ikke Modet. Stol kun paa mig, saa skal hun blive frelst.« Da de nærmede sig Huset, forbød han alle Adgang paa nær Peter, Jakob og Johannes og Pigens Far og Mor. Der var en Græden og Jamren. »Lad være at græde,« sagde han, »hun er ikke død. Hun sover bare.« De vidste, hun var død, og nogen lo ad ham. Men inde ved Pigen tog han hendes Haand og raabte: »Pige, staa op!« Hendes Aand vendte tilbage, og hun rejste sig straks, og han sagde: »Hun skal have noget at spise.« Hendes Forældre stod lamslaet over, hvad der var sket. Han bad dem om ikke at udsprede det.

En⁹ Dag kaldte Han de 12 sammen, gav dem Del i sin Evne til at helbrede Sindsforvirring og Sygdomme og sendte dem ud til Forkyndelse og Lægegerning: »I skal ikke have noget med til Rejsen, ikke Stav, ikke Vadsæk, ikke Penge, ikke engang en Kjortel at skifte med. Vælg jer, hvor I kommer, et Hus at bo i og missionere fra. Er der en By, hvor de ikke vil se jer, saa vend den Ryggen, saa den kan forstaa, det bliver værst for den selv.«

De lagde saa ud, gik fra By til By og forkyndte og helbredte.

Alt dette kom Landsherren Herodes for Øre og satte ham graa Haar i Hovedet, for nogle sagde: »Det er Johannes Døberen, der er staaet op fra de døde.« Andre holdt for: »Det er Elias, der igen aabenbarer sig, saadan som det er spaaet.« Og atter andre gættede paa saa en, saa en anden af de gamle Profeter. Herodes værgede for sig: »Johannes har jeg halshugget. Han bliver nok, hvor han er. Men han, som jeg hører alt dette om, hvem i Alverden er han?«

Da Apostlene vendte tilbage, aflagde de Beretning om alt det meget, de havde udrettet.

Han tog dem med sig til en By, der hed Betsajda, som han i Stilhed trak sig tilbage til, men Folk fik opspurgt, hvor han var, og snart var han igen i fuld Gang med at tale og

⁹ Luk. 9 starter her (red.).

helbrede.

Det var ind under Aften. De var naaet et Stykke ud i Ørkenen, og de 12 sagde da til ham: »Se at faa spredt alle disse Mennesker, saa de kan søge sig Føde og Nattely i de omliggende Landsbyer og Gaarde. Her er vi jo paa et øde Sted.« »Giv I dem at spise,« lo han. De trak paa Skulderen: »Vi har 5 Brød og 2 Fisk. Det er alt, medmindre du vil financièr et Indkøb af Mad til dette Folkehav.« Der var nemlig henved 5000 Mand. »Lad dem sætte sig ned i Hold paa 50,« sagde Jesus. Saa tog han de 5 Brød og 2 Fisk, velsignede dem og brækkede dem i Stykker og gav Disciplene dem til Servering for Folkemængden. Alle blev mætte, og Levningerne fyldte endda 12 Kurve.

Derpaa trak han sig tilbage til Ensomhed og Bøn sammen med Disciplene, og han spurgte dem: »Hvem regner Folkestemningen mig for?« De svarede: »Nogle tror, du er Johannes Døber, andre Elias, andre igen en anden af de gamle Profeter.« »Men I, hvem tror I, jeg er?« Saa var det, Peter svarede: »Guds Messias«.

Jesus fo'r sammen: »Ti stille!«

Lidt efter følger han til: »Menneskesønnen skal gennemgaa meget. Han skal vrages af Folkets Tillidsmænd og alle, der betyder noget. De skal slaa ham ihjel, og han skal opstaa paa den tredie Dag.«

Men offentligt sagde han: »Vil nogen følge efter mig, maa han sige nej til sig selv og tage sit Kors op Dag efter Dag. Saa kan han følge mig. For den, der vil bjerge sit Liv, skal miste det, men den, der mister Livet for min Skyld, skal bjerge det. Hvad gavner det et Menneske, om han vandt den hele Verden og betalte med Tabet af sig selv? Skammer du dig ved mig og mit Budskab, skal Menneskesønnen skamme sig ved dig, naar han kommer i sin og sin Fars og de hellige Engles Herlighed. Men det skal I vide: Nogen af dem, der staar her, skal ikke smage Døden, før de faar Guds Magtovertagelse at se.«

Henved otte Dage efter disse Taler tog han Peter, Jakob og Johannes med sig og gik op paa et Bjerg for at bede. Mens han bad, kom hans Ansigt til at se helt anderledes ud, og hans Tøj blev skinnende hvidt. Og to Mænd kom og talte med ham. Det var Moses og Elias, som viste sig i Glans og talte om hans Skæbne, hvordan den skulde afsluttes i Jerusalem.

Peter og de andre, der var med ham, var overvældede af Søvnighed, men da de blev vaagne, saa de hans Herlighed og de to Mænd, som stod sammen med ham. Idet de to skiltes fra ham, udbrød Peter: »Mester! Her er godt at være. Lad os lave tre Hytter her, en til dig, en til Moses og en til Elias.« I det samme omhylledes de af en Sky. Da blev de bange. Men fra Skyen lød en Røst: »Det er min kære Søn. Lyt til ham!« Da Røsten var forstummet, stod Jesus der alene.

I den nærmeste Tid derefter tav de med, hvad de havde set.

Da de Dagen efter var kommet ned ad Bjerget, traadte en Flok Mennesker dem i Møde, og en af Mændene raabte: »Mester! Jeg har en Søn. Han er min eneste, og han er epileptisk med Fraade og Kramper, der næsten aldrig hører op. Og jeg bad dine Disciple om at drive den onde Aand ud, men de kunde ikke.« Jesus blev vred: »Mennesker nu om Dage er vantro og horisontløse. Hvor længe skal jeg være iblandt jer og have jer ind paa Livet af

mig? Kom herhen med din Søn!« Paa Vejen hen til Jesus kom Anfaldet over Drengen, saa han væltede omkuld og vred sig paa Jorden, men Jesus truede ad den onde Aand og gjorde Drengen rask og sagde til hans Far: »Værs'god, der har du ham.« Da forbavsedes alle over, hvor stor dog Gud er.

Men mens de hyldede Jesus, sagde han stille til sine Disciple: »Nu skal jeg betro jer noget, men det skal blive mellem os. Menneskesønnen skal udleveres til Menneskene.« Det Ord forstod de ikke. Det var gaadefuldt for dem. De fattede det ikke, og de var bange for at faa Forklaringen.

I Stedet gav de sig til at spekulere paa, hvem af dem der mon var størst. Da Jesus gennemskuede dem, tog han et lille Barn og stillede frem og sagde til dem: »Den, der kan se Storheden i dette lille Barn, kan ogsaa se den i mig, og den, der kan se min Storhed, kan ogsaa se hans, som har sendt mig. For stor er kun den iblandt jer, der ikke gør sig stor.« Johannes fandt det bedst at tale om noget andet: »Mester, vi saa en drive onde Aander ud i dit Navn og forbød ham det, fordi han ikke hørte til os.« Men Jesus svarede: »Lad være med de Forbud. Den, der ikke er imod jer, er for jer.«

Apropos Johannes. Da Tiden nærmede sig til, at Jesus skulde flytte et bedre Sted hen henede fra, agtede han sig op til Jerusalem. Han sendte da Bud foran sig til en Samaritanerby for at bestille Værelse. Men da de hørte, det drejede sig om en Jerusalemsrejsende, meldte de alt optaget. Jakob og Johannes blev, saa de skar Tænder: »Herre, skal vi ikke kommandere Ild til at falde ned fra Himlen og brænde dem levende op?« Jesus standsede og saa vred og sorgfuld paa dem: »I ved vist ikke selv, af hvad Aand I er.«

Saa fortsatte de udendvidere til en anden By, og paa Vejen var der en, der forsikrede: »Jeg vil følge dig, hvor langt du end maa gaa.« Jesus nikkede: »Ræve har Huler, og Fugle har Reder, men Menneskesønnen har ikke det, hvortil han kan hælde sit Hoved.«

Anderledes gik det med en, som Jesus tilbød at tage i sin Tjeneste. Han sagde til Herren: »Giv mig Lov til først at begrave min Far.« Da svarede Jesus kort: »Bring du Forkyndelsen om Guds Herredømme ud, og lad de døde begrave deres døde.«

En anden, der ogsaa gerne vilde følge Jesus, blot han lige maatte sige Farvel til dem derhjemme først, fik Besked: »Hvem der har lagt Haand paa Ploven og saa ser sig tilbage, duer ikke til Tjeneste for Gud.«

Herren¹⁰ udvalgte sig 70 andre (ligesom Moses havde udvalgt sig 70 Hjælpere) og sendte dem foran sig to og to til hver By og hvert Sted, hvor han selv vilde komme. I sin Tale sagde han til dem: »Høsten er stor. Arbejderne er faa. Bed derfor Høstens Herre om at skaffe Arbejdere til sin Høst. Saa Haand paa Værket! Som Lam mellem Ulve sender jeg jer. Gaa uden Pung og Vadsæk og Sko. Hold ikke Friluftsmøder, men naar I har udvalgt jer et Hus, skal I hilse dem, der bor i det, med et »Fred over Huset her«. Er der da et Fredens

---

¹⁰ Luk. 10 starter her (red.).

Barn i det, saa skal den Fred, I bringer med jer, hvile over Huset, men er der ingen, saa gaa derfra og tag jeres Fred med jer.

Men der, hvor I hilses velkommen, skal I ikke undse jer for at tage mod Kost og Logi. For Arbejderen er sin Løn værd. Flyt ikke fra Hus til Hus, men bliv, hvor I en Gang har faaet en god Modtagelse. Kommer I til en By og modtages vel, saa spis, hvad der sættes for jer, helbred de syge i den og forkynd, at nu er Gud paa Vej til at blive Konge i den By. Men er der en By, hvor de ikke modtager jer, gaa saa ud paa Gaden og sig: »Vi forlader jer og tager ingenting med os. Ikke saa meget som Vejstøvet paa vore Sko. Men det skal I vide, at Guds Herredømme har været jer nær.« Tro mig! Sodoma skal det gaa taaleligere paa Opgørets Dag end denne By. Ulykke over dig, Korazin, og over dig, Betsajda! Hvis de store Ting og Undere, som er sket i jer, var sket i Tyrus og Sidon, havde de for lang Tid siden klædt sig i sort og omvendt sig. Det skal gaa Tyrus og Sidon taaleligere i Dommen end jer. Og du, Kapernaum! Himmelhøj Ære er overgaaet dig, men dybere end til Graven skal du styrtes. Den, som hører jer, hører mig. Den, der vrager jer, vrager mig, og den, som vrager mig, vrager ham, der har sendt mig.«

De 70 vendte tilbage med Glæde: »Herre! selv onde Aander underkaster sig os, naar vi nævner dit Navn.« Han nikkede: »Jeg saa Satan falde fra Himlen som et Lyn, ja, han er styrtet for mine Fødder. Magt og Myndighed har jeg givet jer til at træde paa Øgler og Slanger og al skændig Vold. Intet kan skade jer. Men glæd jer ikke over jeres Succes, men glæd jer over, at jeres Navne er ført ind i Himlens Bog.«

Selv glædede han sig med sand Aandens Glæde: »Tak, Far, Herre over Himmel og Jord. Tak, fordi du har skjult dette for Intelligens og Kultur og aabenbaret det for Enfold. Saadan er det sket, fordi saadan ved du, det er bedst. Alt er overdraget mig af min Far. Ingen anden end Far kender til Bunds sin Søn. Ingen anden end Sønnen kender fuldtud Far, Sønnen og saa den, hvem Sønnen vil forestille ham for.«

Særlig til Disciplene fortsatte han: »Lykkelige er de Øjne, der ser det, I ser. Profeter og Konger har bedt til at se det, men fik det aldrig at se.«

Da tænkte en lovkyndig: »Nu vil jeg stille ham paa Prøve!« og spurgte ham: »Lærer! Hvad skal jeg foretage mig for at opnaa evigt Liv?« Jesus maalte ham: »Kan du ikke læse indenad? Hvad staar der i din egen Lov?«

Han remsede op: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit Hjerte, af hele din Sjæl, af hele din Styrke og dit Sind og dit Medmenneske som dig selv.«

Jesus nikkede: »Gør det, saa skal du leve!«

Men han vilde ikke lade sig gaa paa, men fortsatte Diskussionen: »Hvem er egentlig mit Medmenneske?«

Saa slog Jesus over i en Lignelse.

»En Rejsende fra Jerusalem til Jeriko blev overfaldet af Røvere. De tog hans Tøj, mishandlede ham og lod ham halvdød ligge. Tilfældigvis kom en lovkyndig ad samme Vej, og da han saa ham, gik han forbi. Ligesaa med en anden gejstlig Herre. Han kom til Stedet, gik derhen, saa ham og skyndte sig videre. Saa kom der en sølle Vinkelskriver. Da han saa den overfaldne, blev han grebet af dyb Medlidenhed. Han hen til ham, fik hans Saar

behandlet og rensset, forbandt ham, satte ham paa sit eget Dyr, fulgte ham til nærmeste Kro og plejede ham der. Den næste Dag tog han et Par Pengesedler frem, gav dem til Værten og sagde: »Tag dig nu af ham, og lægger du mere ud, kan du bare sende Regningen til mig.« Hvem af de tre har nu efter din Opfattelse optraadt som Medmenneske til den overfaldne Mand?« Lovlæreren mumlede: »Den, som tog sig af ham.« Jesus nikkede: »Gør du som han!«

I en af Landsbyerne var han altid velkommen, i et Hus, der tilhørte en vis Martha. Hun havde en Søster, Marie, der tog en Stol og satte sig hen ved Herren og hørte paa hans Tale. Det blev for meget for Martha, som havde travlt med Tilberedelsen af Maden. Hun ytrede temmelig skarpt: »Herre! hvad siger du til, at min Søster lader mig ene om det hele? Du kunde dog gerne minde hende om at hjælpe mig.« Jesus slog det hen. »Martha,« lo han, »lille bekymrede Husmoder! Du tænker i Mad. Du har saa travlt med en Masse Retter. Een er saamænd nok til mig. Lad os hellere sidde og snakke lidt. Det foretrækker Marie, og det skal hun ogsaa have Lov til.«

Saa dan var han.

Engang,¹¹ da Jesus havde holdt Bøn, sagde en af hans Disciple til ham: »Lær os at bede, ligesom Johannes lærte sine Disciple det.«

Og saa lærte han dem:

»Far, lad os forstaa, hvad vi skylder dig, tag mer og mer Styret i Verden, giv os, hvad vi trænger til Dag for Dag, tilgiv os vore Synder, saa vil vi ogsaa tilgive dem, der gør os Uret, og prøv os ikke over Evne!«

Saa fortalte han dem en Lignelse.

»Sæt du havde en god Ven i det fjerne, og han kom til dig fra en lang Rejse sent om Aftenen, og du havde ikke Mad i Huset. Saa gaar du til en Nabo for at laane. Og nu er det blevet Midnat, og du staar udenfor og banker paa, men han derinde er meget uvillig: »Klokken er mange, og jeg er i Seng, og mine Børn sover ogsaa. Jeg kan ikke staa op og skyde Slaaen fra og lave Uro i hele Huset.« Men du bliver ved med at bede og banke paa. Saa vil det gaa saadan, at vil han ikke for Naboskabs Skyld rejse sig og give dig, hvad du staar og mangler, saa vil han gøre det tilsidst for at komme af med dig.

Eller er der blandt jer nogen Far, som vil byde sin Søn en Sten, naar han beder om et Stykke Brød, eller række ham en Slange, naar han beder om en Fisk? Saa er det da soleklart, at naar I, onde som I er, ikke kan tænke jer andet end at give jeres Børn gode Gaver, hvor meget mere vil da den himmelske Far give den hellige Aand til dem, som beder ham om det. Derfor siger jeg til jer: Bed, saa skal I faa. Søg, saa skal I finde, og bank paa, saa skal der lukkes op for jer.«

Han drev en Stumhedens onde Aand ud af en Mand, saa han genvandt Talens Brug. Nogle undrede sig, men andre sagde: »Han driver de onde Aander ud ved Hjælp af Beelze-

¹¹ Luk. 11 starter her (red.).

bub, de onde Aanders Fyrste.« Da han kendte deres Tanker, vendte han sig imod dem: »Er det ogsaa ved Beelzebub jeres egne Læger driver de onde Aander ud? Tænk jer lidt om! Hvert Rige, som er i Splid med sig selv, bliver lagt i Ruiner. Hvis ogsaa Satan er i Splid med sig selv, hvordan kan saa hans Rige bestaa? Men er det ved Guds Aand, jeg driver de onde Aander ud, saa har Gud jo udbredt sin Magt til jer. Djævelen er stærk og har trukket i sin fulde Rustning, men en, der er stærkere end han, kommer over ham, tager hans Rustning fra ham og giver hans Bytte Friheden. Men det skal I vide: I den Krig gælder det, at den, der ikke er med mig, er imod mig. Det er jo ikke nok, at den urene Aand er drevet ud, og Huset saa fejes og skrubbet. Det maa befæstes. Der maa stadig staa Vagt i Gevær. Ellers vil den onde Aand, naar den hvileløs har flakket rundt i Ørkenen, vende tilbage til sit Hus. Og naar den finder det sorgløst, gaar den hen og tager 7 andre Aander med sig, værre end den selv, og det sidste med det Menneske bliver værre end det første.«

Da raabte en Kvinde ud af Mængden imod ham i Diskant: »Aah, den, der blev Mor til dig, hun kan sagtens!« Stille svarede han blot: »Sagtens kan kun de, som hører Budskabet om Gud og gemmer det i deres Hjerter.«

Saa var der nogen i Mængden, der skumlede: »Det er godt nok med Helbredelse, men vil han overbevise os, maa han give os et Tegn fra Himlen.« Dertil svarede Jesus: »Der er noget i Vejen med Mennesker nu om Dage. I vil have Tegn og Tegn. Men I skal ikke faa andet Tegn end Jonas'. Jonas blev et Tegn for Niniviterne. Menneskesønnen skal blive et Tegn for vor Tids Mennesker. Jer skal Mænd fra Ninive staa frem paa den yderste Dag og fælde Dom over. For de omvendte sig ved Jonas' Prædiken, og se: her er mere end Jonas! I har det i Hjertet, ikke sandt? I viser det bare ikke. Javist, et tændt Lys gemmer man under en Skæppe!! Øjet er Legemets Lys. Hvis Øjet er blindt, er hele din Person i Mørke. Derfor holdt dit Øje klart til at modtage Lyset, saa du selv kan være lys.«

En Farisæer blev saa interesseret i hans Tale, at han bad ham med hjem til at spise. Jesus gik med ham, men satte sig lige til Bords. Farisæeren ytrede spydigt, at hos ham vaskede man sig før Maaltidet. Saa gav Jesus ham rent paa: »Javist! Det gælder for jer om at holde det udvendige i Orden, men hvordan ser det ud i jert Indre? Han, som skabte det ydre, skabte vel ogsaa det indre. Men for jer Farisæere gælder det om at synes og ikke om at være. I slaar om jer med Almisser. I giver Tiende af Ærter og Gulerødder, men Retfærdighed og Kærlighed til Gud tager I det ikke saa nøje med. Det er godt at passe det ene, naar det andet ikke forsømmes. Skamme jer skulde I, mine Herrer Førere i Folket, der tager det som jer selvskrevne Ret at hilses ærbødigt og sidde paa de fornemste Pladser. I er som tilgroede Grave. Lige straks tror man, det blot er en Skov, og siger: »Hvor yndigt!« og ved ikke, man er midt i opløste Lig.«

Da var der en af Dommerne, det blev for meget. »Hør nu her, Mester! Nu fornærmer du os!« Jesus svarede: »Jeg kander jer, Rigsdagsmænd og Jurister, der læsser Mennesker Byrder paa, som ikke er til at bære, men ikke med en Finger rører dem selv. Nu rejser I Gravmæle over Profeterne, og jeres Fædre slog dem ihjel. Det er der Sammenhæng i. Jeres Fædre dræbte dem, og I giver dem Grave. Og saadan lader Gud det gentage sig: »Jeg vil sende Profeter og Apostle til dem. Nogle af dem skal de skille ved Livet. Andre skal de

forfølge. Lad dem fuldbyrde og staa til Regnskab for al den Blodsudgydelse, der er sket fra Abel lige til Zacharias, han, der blev taget af Dage mellem Altret og Templet. Ilde skal det gaa jer, I Lovens Vogtere! Det Liv, som Loven er Nøglen til, har I laast for. Selv er I ikke gaaet ind, og alle andre lukker I ude.«

Da han havde forladt Selskabet, begyndte Jurister og Politikere at interpellere om baade det ene og det andet og stille ham Faldgruber med deres Spørgsmaal.

Den¹² Menneskemængde, der til Stadighed omgav Jesus, blev til Tusinder, saa de ligefrem stod paa Tærne af hverandre. Men til Disciplene sagde han: »Farisæerne er kun en Minoritet af Folket, men deres Indflydelse føles overalt. Tag jer i Agt for deres Idealisme. Den er kun groft Hykleri. Men der findes ikke noget skjult, uden det skal komme for en Dag. Foreløbig maa vi koge under Laag. Men hvad vi i Dag hvisker i Kamrene, det skal blive raabt ud fra Tagene. Og vær ikke bange for dem, der slaar Legemet ihjel, og hvis Magt ikke rækker længere. Men vær bange for ham, der har Magt til baade at slaa ihjel og bagefter kaste i Helvede. Ja, ham skal I være bange for. Og ingen ellers. Hvad er Prisen paa Spurve? 5 for to Smaapenge. Og dog er der ikke een Spurv, som Gud glemmer. Vær ved godt Mod! I er mere værd end et helt Dusin. Ja, alle Haarene paa jeres Hoveder er talt. Og det skal I vide: Hver den, som vedkender sig mig over for Mennesker, ham vil ogsaa Sønnen vedkende sig over for Guds Engle. Men den, der ikke kendes ved mig over for Mennesker, skal Guds Engle ikke heller kendes ved. Og hvem, der agiterer mod Menneskesønnen, skal undskyldes. Men den, der taler bespotteligt imod den Helligaand, ham skal det ikke tilgives.

Naar de slæber jer for Undersøgelseskamre, Politimestre og Domstole, saa gør jer ikke Bekymring med, hvad I skal sige til jeres Forsvar. For den hellige Aand skal lægge jer det paa Tungen i det samme Øjeblik.«

Der var en, der traadte frem og sagde: »Mester! sig til min Bror, at han skal dele Arven med mig.«

Jesus affejede ham: »Menneske, hvem har indsat mig til Skifteret over jer?« Saa vendte han sig til Disciplene: »Lad ikke Begærlighed faa Plads hos jer. Somom man ikke kan faa noget ud af Livet uden at tillade sig alt! Nu skal I høre: Der var en rig Mand, hvis Mark havde baaret godt. Det satte ham i Forlegenhed. »For,« sagde han til sig selv, »jeg har ikke Plads til alt det Korn.« Omsider bestemte han sig til, hvad han vilde, nemlig rive sine Lader ned og genopbygge dem saa store, at alt, hvad han ejede, kunde stuves op derinde, »og saa vil jeg sige til mig selv: Nu har du gjort det godt og har nok til mange Aar. Nu kan du tillade dig at holde op med at bestille noget og bare leve for at æde og drikke og muntre dig.« »Din Nar!« sagde Gud til ham; »i Nat kommer En med Krav om dit Liv. Færdig med dig! Hvem skal saa have alt det, du har skrabet sammen?« Saadan gaar det hver eneste, der samler sig Rigdom, men ikke er rig i Gud.«

¹² Luk. 12 starter her (red.).

Han var utrættelig i at indprente Disciplene, at de ikke maatte bekymre sig for Mad og Klæder. »Det er Sjælen, det kommer an paa, og ikke Maden, Legemet og ikke Klæderne. Læg Mærke til Ravnene! De hverken saar eller høster, de har hverken Madkælder eller Lager. Gud føder dem. Og I, er I ikke mere værd end nogle Fugle? Hvem af jer kan lægge et Kvarter til sit Liv ved at bekymre sig? Har I tænkt over Liljerne? De hverken væver eller spinder, men ikke engang Salomon i al sin Kongepragt var klædt som en af dem. I har alt for lidt Tillid til Gud. Kan I da ikke forstaa, at naar han saadan klæder Markens Græs, der staar i Dag og bruges til at fyre med i Morgen, hvor meget mere vil han ikke klæde jer? Gaa ikke og hæng med Hovedet over, hvor I dog skal faa Føden fra. Lad Hedningerne om det. Jeres Far ved jo, hvad I trænger til. Søg hans Ære, saa kommer det øvrige nok.

Frygt ej, du lille Hjord hernelen!
er du end broderløs og bar,
o, du er rig, du har en Far,
der la'r dig arve Evigheden.

Sælg da kun trøstigt jeres Ejendele, saa I har noget at hjælpe dem med, der trænger. Opret jer en Konto i den eneste Bank, hvor ingen Tyve bryder ind. Ja, forvar jeres Rigdom i Himlen. Thi hvor jeres Rigdom er, der vil ogsaa jert Hjerte være.

Vær altid rede til Opbrud herfra. Hav det ligesom Opvarterne ved Brylluppet, der gaar og venter, mens Brudeparret er i Kirken, og har det hele parat. Det er gode Tjenere, der kan melde klar, straks Herren kommer. Han bliver saa glad for dem, og paa den store Dag vil han lade dem sætte sig til Bords og selv varte dem op. Det kan trække ud, før han kommer, blive Midnat, ja, hen mod Morgenstunden. Men er kun alting i Orden, naar han kommer, aah, hvilken Lykke for Tjenerne! Ja, kunde man faa Tyven til forud at sige Klokkeslettet for sit Indbrud, saa var det ingen Sag at passe paa. Nu gælder det om at vaage. Hører I! Det gælder om at være rede. Han kommer just i den Time, da I ventede ham mindst.«

Peter blev usikker: »Herre, er det os, du slaar til, eller er det til alle?« Herren svarede: »Find mig den tro og forstandige Bestyrer, som Herren kan overlade sine Tjenestefolk, saa alt gaar i sin faste Gænge. Ham vil han sætte over alt, hvad han ejer og har. Men hvis en saadan betroet Mand, naar det trækker i Langdrag med Herrens Komme, begynder at slække paa Selvdisciplinen, hundse med Karle og Piger og holde Æde- og Drikkegilder, da skal hans Herre dukke op i det Sekund, han ikke ventede det, og lade hans Rygstykker undgælde og smide den Fyr paa Porten. Den Tjener, som vidste sin Herres Vilje og brød sig fejl om den, skal have de Tærsk, der kan ligge paa ham. Den, der gjorde, hvad der ogsaa fortjente en Omgang, men uden at kende sin Herres Vilje, skal slippe med faa. Enhver, der har faaet meget betroet, af ham skal desmere forlanges.

Jeg er kommen for at tænde Jorden i Brand. Og hvor længes jeg efter at se den i Flamme! En Daab skal jeg døbes med. Og hvor er jeg dog bange, til det er overstaaet. Fred paa Jorden? Er det det, jeg er kommet her for? Nej I ta'r fejl, det er Strid. Fra nu af skal 5 i et Hus staa i Splid, tre mod to og to mod tre. Splid mellem Far og Søn, mellem Mor og Datter, mellem Konen i Huset og Mandens Mor.

Men I forstaar ingenting af den Tid, der nu dages. En Sky paa Himlen? Saa ved I, nu faar vi Regn. Gaar Vinden i Sønder? saa ved I, nu faar vi Varme. Men overfor Tidernes Tegn er I blinde, eller I vil ikke se.

Har I ikke et Maal for Retfærdighed i jert eget Bryst? Men nej, I slæber hinanden for Domstolene. Det er ikke den Slags Splid, jeg tænker paa. Der skulde du hellere se at faa dig forligt med din Modpart paa Vejen, saa han frafalder Tiltalen mod dig. Ellers ender du blot i Retsmaskineriets Ubarmhertighed og slipper ikke ud, før du er flaaet til Skjorten.«

Nogle¹³ Galilæere var i Færd med at bringe Slagtoffer, da Pilatus faldt over dem med Vold, saa deres Blod blandede sig med de slagtede Dyrs. Denne Begivenhed fik nogen til at spørge Jesus, om disse Mænd nu havde saa meget værre Ting paa Samvittigheden end andre Galilæere, siden en saa frygtelig Skæbne var overgaaet dem. Hertil svarede han: »Kan I huske, da Taarnet i Siloam faldt ned og dræbte 18 Mennesker. Tror I saa, de 18 var større Forbrydere end alle Folk i Jerusalem, som gik fri? Absolut ikke. Men lad hvert pludseligt Dødsfald minde jer om at være beredt. For det vil jeg sige jer: Hvis I ikke omvender jer, skal I allesammen omkomme som Galilæerne og de 18 i Siloam. Gud er vel langmodig, men hans Taalmod faar Ende en Gang. Vil I høre Historien om det golde Vintræ? Aar efter Aar kom Vingaardens Ejer og søgte forgæves efter Frugt. Saa til sidst sagde han: »Hug det om! Her staar det og ta’r Plads op til ingen Nytte.« Men Gartneren bad for det: »Lad os prøve et Aar endnu, Herre. Saa skal jeg grave og gøde om det, og vil det endda ikke bære Frugt, vel, Herre, saa hug det om.«

Paa en Hviledag sad han i en Synagoge og lærte. Da kom der en Kvinde, der i 18 Aar havde været trukket af Gigt og nu næsten gik dobbelt. »Kom herhen,« kaldte Jesus ad hende, og saa lagde han Hænderne paa hende og sagde: »Se, nu er du løst af din Sygdom, min Ven.« Øjeblikkelig rankede hun sig og udbrød i Tak til Gud. Men det stak Kirkeværgen i Øjnene, at Jesus havde helbredt paa Sabbaten, og han vejledte følgelig de tilstrømmende med disse Ord: »Der er seks Dage i Ugen, hvor ordentlige Mennesker gør deres Arbejde. Paa dem kan I komme med jeres Sygdomme, men ikke paa Sabbaten.« »Narrestreger!« raabte Jesus, »I løser vel heller ikke jeres Okse eller Æsel fra Krybben paa en Sabbat og trækker dem til Vands? Her kommer en Landsmandinde, hvem den lede selv har holdt lænket i 18 stive Aar, og saa skulde jeg ikke fri hende fra denne Lænke, fordi det tilfældigvis er Sabbat.« »Bravo,« raabte Folkemassen, »Bravo.« Men hans Modstandere bed sig i Læben.

Der lød et Fuglekvidder ud fra en Have, hvor et mægtigt Sennepstræ stod. Ud for det faldt Jesus i Tanker. »Et Sennepskorn, saa lillebitte,« sagde han saa, »det tog en Mand og lagde i sin Have, og det groede op og blev til et stort Træ, og Fuglene kom og boede i dets Grene. Netop saadan er det jo med at grundlægge Guds Herredømme her paa Jorden. Eller ogsaa, hvad skal jeg sammenligne det med? Da jeg var Dreng, naar Mor bagte, saa tog hun tre Maal Hvedemel og en ussel Kende Surdej. Den kunde gennemsyre det hele. Saadan

¹³ Luk. 13 starter her (red.).

gaar det ogsaa, hvor Gud faar Magten.«

Paa Vejen til Jerusalem gik han aldrig uden om Byer eller Landsbyer. Paa den Maade fik han en Masse Mennesker i Tale. En Dag sagde en til ham: »Herre, er de, der frelses, faa?« Da holdt han en Tale til dem: »I maa kæmpe for at slippe igennem den snævre Dør. Mange skal prøve paa at gaa ind, men forgæves. Og naar først Husbonden har rejst sig og laast Døren, kan I, lige saa meget I vil, staa udenfor og banke paa og bede: »Herre, Herre, luk os ind.« Han vil bare svare jer: »Jeg ved ikke, hvor I stammer fra.« Da vil I begynde at forklare: »Du har set os ved Arbejdet og ved vore Maaltider. Du har undervist paa vore Gader. Lad os nu bare være Mennesker!« Men han holder fast ved sit: »Jeg ved ikke, hvor I er fra. Gaa jeres Vej, alle I, som har gjort, hvad der var forkert. Rase og hulke skal I, naar I ser Fortidens store Mænd hjemme hos Gud, men jer selv kastet udenfor. Fra alle fire Verdenshjørner skal de samles til Gilde hos Gud. Nogle af de sidste skal blive de første, og nogle af de første de sidste.«

Da henvendte nogle Farisæere sig til ham og raadede ham til at tage et andet Sted hen: »For Herodes lægger Planer mod dit Liv.« Jesus for op: »Hils den Rævepels fra mig og sig ham: Jeg uddriver Aander og helbreder syge i Dag og i Morgen, og i Overmorgen staar jeg ved Maalet. I tre Dage endnu maa jeg være paa Rejse. For Jerusalem vilde føle sig tilsidesat, om en Profet blev taget af Dage andre Steder end der. Jerusalem! Jerusalem! Du, som dræber de Profeter, der sendes til dig! Hvor tit har jeg ikke villet samle dine Børn, som Hønen, der kurer sine Kyllinger. Men I vilde ikke. Saa vær da overladt til jer egen Skæbne. Mig skal I ikke se, før den Dag, I siger: »Aah, Gudskelov! Nu kommer han, vi har ventet.«

Engang¹⁴ paa en Sabbat spiste han til Middag hos en af de fornemste Farisæere. De holdt ham hele Tiden under Observation. Da traadte der en vattersottig Mand hen til ham. Jesus spurgte nu de gejstlige og Juristerne: »Er det tilladt at helbrede paa Sabbaten eller ej?« Saa tog han paa ham og helbredte ham og nikkede, at han kunde gaa. Atter sagde han: »Hvis jeres Okse eller jeres Søn faldt i Brønden, og det var paa en Sabbat, da var der vel ingen af jer, der trak dem op?« Heller ikke denne Gang svarede de.

Han lagde Mærke til, hvordan de indbudte kredsede om de øverste Pladser ved Bordet. »Søg ikke øverste Plads, naar du er ude. Du risikerer, at Værten kommer og siger: »Ja, den Plads er egentlig forbeholdt denne Gæst.« Saa maa du rejse dig, rød i Hovedet, og finde et ringere Sæde. Bedre at sætte dig nederst, om Værten da kan komme og slaa dig paa Skulderen: »Ven, sæt dig højere op!« Se, det bliver til Ære for dig. Den, der ophøj er sig selv, skal ydmyges, og den, der ydmyger sig selv, skal ophøjjes.«

Til Manden, der havde indbudt ham, bemærkede han: »Lad være med til dine Gilder at invitere Venner og Frænder og rige Naboer i den Tanke, at de skal invitere dig igen og I kan overgaa hinanden. Byd hellere fattige, vanføre, lamme og blinde. Det skal være din Glæde, at de har ingenting at gengælde dig med. Gengæld skal du faa af Retfærdigheden

¹⁴ Luk. 14 starter her (red.).

paa Opstandelsens Dag.«

En af Deltagerne i Spisningen blandede sig nu i Samtalen: »Hvilken Lykke for den, der er naaet til at holde Maaltid dær, hvor Gud raader.« Saa fortalte Jesus: »En Mand vilde holde et rigtigt Gilde og sendte en Masse Indbydelser ud. Paa selve Dagen lod han Skafferen gaa rundt for at advisere de indbudte, at nu var alt parat. Som med een Mund begyndte de at undskylde sig. En sagde: »Jeg har netop erhvervet mig en Mark og er nødt til at tage derhen med det samme for at se paa den.« En anden: »Jeg har købt fem Okser og staar just og skal hen og prøve dem.« En tredie: »Jeg har lige giftet mig, saa derfor er jeg optaget.« Disse Afbud kom saa Skafferen med til Herren. Dirrende af Vrede kommanderede han ham til at skynde sig ud paa Gader og Stræder og faa de fattige, vanføre, blinde og lamme ind. Da omsider Skafferen meldte, at det var sket, som Herren havde paalagt ham, men at der endnu var Pladser til nogen, raabte Herren: »Af Sted med dig igen. Gaa uden for Byen, ud til Veje og Stier og nød dem til at komme, saa jeg kan faa fyldt mit Hus. For ikke en af dem, der først var indbudt, skal faa min Mad at smage.«

Det kunde ske, at alt for mange flokkedes om ham og vilde med i hans Følge. Saa vendte han sig imod dem: »Vil du være min Discipel, saa maa du hensynsløst følge mig, hensynsløst over for Far og Mor, Hustru og Børn, Brødre og Søstre, ja, mod dig selv. Den, som ikke bærer sit Kors og gaar i mit Spor, kan ikke være min Discipel. Vil nogen af jer bygge et Hus, sætter han sig først ned og gør en Beregning over Omkostningerne, om han har Raad til det. Han bryder sig dog ikke om at lægge Grund og saa gaa i Staa og blive til Spot for Alverden:

»Der gaar den Mester i Byggefag,
der naar til Syld, men aldrig til Tag.«

Eller hvilken Konge begynder en Offensiv uden først at have Rede paa Tallet af sine Tropper, om han dog i det mindste kan møde 20,000 med 10,000. Og kan han det ikke, saa sender han saa snart som muligt Forhandlere til sin Modstander angaaende Fredsvilkaarne. Forstaar I mig? Ingen af jer kan blive min Discipel uden først at have gjort op med sig selv, om han kan give slip paa alt, hvad han ejer. Salt er en god Ting, men mister det sin Kraft, kan det ikke faa den igen. Det er hverken brugbart til Jord eller Gødning. Det duer kun til at kasseres.«

Folk¹⁵ af daarligt Rygte holdt sig i Nærheden af Jesus og vilde gerne høre ham. Det faldt jo ikke i god Jord hos Samfundsstøtterne. De skumlede: »Den Mand generer sig ikke! Sikken Omgang han holder sig!«

Saa digtede Jesus et Par Historier: »Der var en Mand, der havde 100 Faar. Et af dem blev væk for ham. Hvad vilde I gøre, hvis det var jer? I vilde løbe fra de 99, lade dem passe sig selv i Ørkenen og lede efter det ene. Og er du saa heldig at finde det, lægger du

¹⁵ Luk. 15 starter her (red.).

det paa din Skulder med Glæde, og naar du kommer hjem, kalder du Naboer og Venner sammen: »Jeg har fundet mit Faar, der var blevet væk for mig. Glæd jer med mig!« Se saadan, I Herrer, bliver der mere Glæde i Himlen over en, der havde forbrudt sig og som omvendte sig, end over 99, der er saa gode, som de skal være, og slet ikke trænger til nogen Forbedring.

Eller hvis en Kone har en halv Snes Kroner liggende, og en er blevet borte for hende! Hun tænder og fejer i alle Kroge og leder og leder, og der skinner den saa. Aah, det bliver til Komsammen med Veninder og Naboersker, og Snakken gaar: »Ja, for tænk jer! En hel Krone var blevet væk for mig, men nu har jeg fundet den igen.« Ja, saadan bliver der en Glæde imellem Guds Engle, naar en vildfaren finder sin Vej.

Eller nu skal I høre! En Mand havde to Sønner. Den yngste bad en Dag Faderen overdrage ham den Del af Formuen, som tilkom ham, og Faderen gjorde saa Skifte imellem dem. Ikke lang Tid derefter samlede den yngste Søn alt sit og rejste til Udlandet og ødslede det bort i et vidtløftigt Liv. Da det hele var soldet op, kom der Hungersnød i det Land, og nu begyndte der at blive Smalhans for ham. Han prøvede at logere sig ind hos en af Landets Borgere, der sendte ham ud paa sine Marker til at vogte Svin. Hans Tænder løb i Vand, naar han saa den Mask, der var Svinenes Føde, og ingen gav ham noget.

Da gik han i sig selv: »Hvormange Daglejere hjemme hos Far har ikke fuldt op med Mad, og her gaar jeg og dør af Sult! Jeg vil bryde op herfra og gaa hjem til Far og sige det ærligt og rent ud til ham: »Far, jeg har baaret mig fejl ad, baade mod Gud og dig. Jeg er ikke længere værd, at du skal kalde mig Søn, men maa jeg ikke nok gaa paa Gaarden her som almindelig Arbejdsmand?«

Og han gjorde Alvor af sin Beslutning.

Endnu langt i det Fjerne opdagede hans Far ham. Den gamle Mands Hjerter løb over. Han stak i Rend hen imod ham, faldt ham om Halsen og kyssede ham. Sønnen stammede: »Far, jeg har baaret mig fejl ad, baade mod Gud og dig, og jeg er ikke længere værd, at du skal kalde mig Søn, men maa jeg bare faa Lov til...« Men Faderen raabte til sin Tjener: »Fart paa! Kom med det bedste Sæt Tøj i Klædeskabet! Find os en Ring til hans Haand og Sko til hans Fødder! Og saa henter I Fedekalven og slagter den. For nu skal her være Fest, saa det batter. Min Dreng her var død, men er igen blevet levende, var mistet og er blevet fundet.«

Og saa blev der Fest, saa det battede.

Den ældste Søn var ude paa de bageste Marker. Da han nu nærmer sig Huset, hører han Dansemusik. Han kalder en af Karlene til sig og spørger, hvad det her betyder. »Din Broder er jo kommet hjem,« siger Karlen, »og din Far blev saa ovenud, at han slagtede Fedekalven.«

Sønnen blev harm og vilde ikke gaa ind. Saa gik hans Far ud og bad ham. Men han bed ham af: »Hvor mange Aar har jeg nu ikke tjent herhjemme, og altid har du været den, der bestemte, men aldrig er der faldet saa meget som et Kid af til mig, saa jeg kunde ha' det lidt hyggeligt med mine Venner. Men naar denne din Søn arriverer efter at have sat alt sit overstyr paa Pigeboern, saa ofrer du Fedekalven paa ham.« Faderen svarede: »Søn, du

er altid hos mig. Alt mit, ved du, er dit. Din Bror var død og er blevet levende. Han var mistet, og han er fundet. Hvor kan vi andet end være glade og holde Fest?»

Til¹⁶ Disciplene fortalte han følgende: »En Jorddrot havde en Godsforvalter, som der efterhaanden blev skumlet en hel Del om. Han lod ham saa kalde for sig: »Jeg har bragt i Erfaring om dig, at du sløser min Ejendom bort. Nu maa du aflægge Regnskab og derefter fratræde Pladsen.« Godsforvalteren blev hed om Ørene: »Hvad griber jeg til? Nu ryger min Stilling. Tage fat og grave Grøfter har jeg ikke Fysik til, og ligefrem gaa paa Kommunen ... man har dog sin Æresfølelse! Hvad finder jeg paa for i det mindste at kunne gaa paa Omgang i nogle bedre Folks Hjem? Pfuit! Nu har jeg det.« Saa kaldte han en for en de Folk til sig, der skyldte hans Husbond Penge. »Hvor meget staar du i Restance?» spurgte han den første. »100 Fade Olie.« »Kom her med dit Gældsbevis! Jeg retter det til 50.« Og saa til den næste: »Hvor meget staar du i Restance?» »100 Tønder Hvede.« »Kom med Gældsblanketten! Vi skriver 80.«

»Smart regnet ud!« sagde Herren om Kassebedrøveren, da han hørte hans sidste Streg, og snildt var det jo. Ak! Om Menneskene var lige saa snilde til Lysets Idræt, som de er til Mørkets. Uret klæber der altid ved Penge. Og snart er det ude med dem. Anvend dem desmere til noget godt og betænksomt. Brug dem til at skaffe jer Venner med, der kan modtage jer i de evige Boliger.

Den, der er tro i Smaating, er ogsaa tro i det store. At snyde paa Skatteblanketten er at slaa ind paa Bedragerens Vej. Er I ikke tro i Forvaltningen af den uretfærdige Verdens Værdier, hvem vil saa betro jer de evige og sande Værdier. Selvejer duer ikke han til at blive, der viser sig utro med andres. Ingen kan tjene to Herrer. Enten staar han paa den enes eller paa den andens Parti. I kan ikke tjene baade Gud og Guld.« Farisæerne, som havde en Svaghed for det sidste, trak paa Smilebaandet. Saa gav han dem det glatte Lag: »For jer gælder det om at imponere med Facade, men Gud kender jer indeni. Hvad Mennesker ligger paa Maven for, det vender Gud Ryggen.«

Der var en rig Mand. Til Hverdag gik han klædt som en Fyrste. Hans Liv gik med Løjer og Luksus. Men udenfor hans Villa slæbte en fattig Mand sig igennem Tilværelsen. Han hed Lazarus. Plaget af Sult og af Eksem fristede han Opholdet ved at rode sig lidt til fra Skarnkasserne i den riges Gaard, og Gadens Hunde kom og slikkede hans Saar.

Den fattige døde og blev af Englene baaret til Abrahams Skød. Ogsaa den rige døde og blev begravet. Da han slaar sine Øjne op etsteds i Dødsriget, hvor han var i Pine, ser han langt borte Abraham og i hans Skød Lazarus. Da raabte han: »Fader Abraham! Vis Medlidenhed med mig! Lad Lazarus dyppe en Fingerspids i Vand og komme over og læske min Tunge. For her er pinefuldt hedt.« Abraham rystede paa Hovedet: »Lazarus havde det ondt i Livet, og du det godt. Han faar Oprejsning nu, og du Tømmermænd. Og saa er der et Svælg mellem jer og os, som ingen kan sætte over, hverken herfra eller fra jer.« Da

¹⁶ Luk. 16 starter her (red.).

bad den rige: »Aah, Fader! Men saa lad ham gaa til mine Fædres Hjem. Der har jeg fem Brødre. Lad ham fortælle dem Sandheden, saa de ikke ogsaa skal havne i denne Smerternes Afgrund.« Abraham rystede atter paa Hovedet: »De har Bibelen. Den kan de læse.« »Nej, Fader Abraham, nej, men kommer der en fra de døde, vil de omvende sig.« Tredie Gang afslog Abraham: »Tager de ikke efter Bibelens Ord, lader de sig heller ikke overbevise, selv om ogsaa der opstaar en fra de døde.«

Jesus¹⁷ forklarede sine Disciple: »Det kan ikke undgaas, at oprørende Ting finder Sted, men usalig den, der er Skyld i dem! Det var bedre for ham, om der var en Møllesten om hans Hals, og han var sænket i Havet, end at han fører Synd og Ulykke over uskyldige. Tag jer i Vare selv! Er der en, der har gjort noget urigtigt imod dig, saa forklar ham det, og fortryder han det, saa tilgiv ham det, om saa syv Gange pr. Døgn.« »Saa maa du give os et større Hjerte,« svarede Disciplene. Herren nikkede: »Med det rette Sind kan I sige til Egen der: Ryk dig op med Rode og plant dig i Havet, og den vil adlyde jer, men husk! I gør kun, hvad der er blevet jer givet at gøre. Kom en af jer hjem fra Markarbejdet, saa vilde han vel ikke sige til sin Tjener: »Værsgod, sæt dig til Bords og lad mig varte dig op.« Nej, han siger: »Har du Maden færdig, saa kom bare med den, og naar jeg har holdt mit Maaltid, kan du holde dit.« Takker han Tjeneren for, at han gør, hvad han har taget Pladsen for? Saa sig ogsaa I til jer selv: »Vi er unyttige Tjenere! Vi har ikke udrettet andet, end hvad der var vor simple Pligt.«

Under Rejsen til Jerusalem følger han Grænsen mellem Samaria og Galilæa. Da han gaar ind i en Landsby, ser han 10 spedalske Mænd, der holdt sig paa Afstand, men raabte efter ham: »Mester! Vis din Barmhjertighed paa os!« »Gaa hen og lad jer syne af Præsterne,« svarede han. Paa Vejen derhen blev de rensede. En af dem vendte straks om, raabte sin Tak til Gud ud for alle Vinde, kastede sig Jesus for Fode og takkede ham. Det var en Samaritaner. »Ak!« sukkede Jesus, »var der ikke 10, der blev rensede? Hvor er de 9? Denne Fremmede, var han den eneste, der kom tilbage for at give Gud Æren? Staa op, min Ven! Gaa bort! Dit varme Hjerte blev dig til Frelse.«

»Hvornaar tager Gud Magten?« spurgte Farisæerne ham engang. Han svarede: »Det sker ikke paa den Maade, at man kan se det med sine Øjne og sige: Se her, og se der. For Guds Herredømme er noget inde i jer.«

Saa vendte han sig til Disciplene: »Der skal komme en Tid, da jeg er haabløst væk for jer, og vil nogen lokke jer med et: »Han er der«, eller »Han er her«, saa tro dem ikke. Gaa ikke efter det. For naar Menneskesønnen kommer igen paa sin egen Dag, da bliver det som en Lynstraale, naar den om Natten krydser Himlen fra Rand til Rand. Men først skal han gennemgaa meget og vrages af Slægten nu. Nøjagtigt som det gik til i Noahs Dage: De spiste og drak og giftede sig til den Stund, da Noah gik i Arken, og Syndfloden brød løs over dem alle. Nøjagtigt som det gik til i Loths Dage: De drak, gjorde Forretninger,

¹⁷ Luk. 17 starter her (red.).

plantede og byggede, til Loth gik ud af Sodoma, og Ild og Svovl flød ned fra Himlen og fortærede alle. Saadan skal det gaa til paa den Dag, da Menneskesønnen viser sig igen. Er du ude paa Marken, lad være med at styrte hjem til Huset for at hente dine Ting! Husk paa Loths Hustru! Den, der søger at bjerge Livet, skal miste det. Den, der mister det, skal beholde det. Der skal ligge to i den samme Seng, en tages med og en blive tilbage. Der skal male to paa den samme Kværn, en tages med og en blive tilbage.« Aandeløse spurgte Disciplene: »Hvor, Herre, hvor?« Han svarede : »Hvor Aadselet er, vil Gribbene samle sig.«

Og¹⁸ atter gav han dem dem Eksempel paa, hvordan man bare skal holde ud med at bede. »I en By var der ansat en Dommer, der gav en god Dag i baade Guds og Menneskers Lov. I samme By boede en Enke, der blev ved med at løbe ham paa Døren, for at han skulde skaffe hende hendes Ret. Nu var han ganske ligeglad med, hvad der var hendes Ret, men Enkens Ihærdighed gik ham paa Nerverne, saa han til sidst sagde til sig selv: »Saa lad mig da hjælpe hende, ellers ender det vel med, hun giver mig et blaat Øje.« Der kan I se! Selv en uretfærdig Dommer kan Udholdenhed i Bøn faa Magt med, og saa kan I tro, Gud skulde kunne glemme sine udvalgte her paa Jorden og ikke høre dem, naar de beder til ham Dag og Nat. Hvor kan I have saa ringe Tro til ham? Ja, jeg kan stundom spørge mig selv: Mon Menneskesønnen, naar han kommer igen, vil finde Troen paa Jorden?«

Til nogle selvglade Mennesker fortalte Jesus: »Ti Mænd gik i Kirke. Den ene var en Samfundsstøtte. Den anden en forhutlet Kasserer. Den første satte sig oppe ved Altret og bad: »Tak, kære Gud, fordi jeg er en Hædersmand, har rene Hænder i min Forretning og lever et Mønsterliv sammen med min Kone. Jeg er maadeholdende med Mad og Drikke og giver gode Gaver til Guds Riges Sag. Gud ved, hvad han gaar i Kirke for, ham, der kom ind sammen med mig?«

Den, hvem denne Afstikker i Tanken gjaldt, var blevet i Stolen nede ved Døren. Der sad han og hviskede i sit stille Sind: »Jeg ved godt, jeg er en skidt Ka'l. Jeg har ikke andet at haabe paa end Guds Godhed.«

»Hvem af de to,« sagde Jesus, »tror I nu, der fik noget ud af sin Gudstjeneste? Det gjorde den sidste fremfor den anden. For enhver, der er glad for sig selv, skal dukkes, men den ydmyge skal ophøjes.«

Mødre kom med deres spæde til Jesus, for at han skulde lægge Haanden paa dem. Det irriterede Disciplene, men Jesus vinkede ad dem: »Lad de smaa Børn komme til mig! Dem maa I ikke hindre. Det er netop i saadan nogle, vi kan kende Guds Magt. Den, som ikke vil give sig Gud i Vold som et lille Barn, lærer ham aldrig at kende.«

Saa var der en af de fornemme Herrer, der stillede ham det Spørgsmaal: »Gode Mester! Hvad skal jeg gøre for at opnaa evigt Liv?« Jesus affærdigede ham: »Hvorfor kommer du og siger god til mig? God er der kun en, der er, og det er Gud. Kender du ikke Budene? Du

---

¹⁸ Luk. 18 starter her (red.).

maa ikke slaa ihjel, ikke stjæle, ikke lyve, og du skal have Respekt for dine Forældre.« Den anden viste sin Skuffelse over Svaret: »Alt det med Moralen har været mig en Selvfølge helt fra min Ungdom af.« Da svarede Jesus ham: »Dog mangler du eet endnu: Realiser din Ejendom og del det hele ud til de fattige, saa skal du eje din Rigdom i Himlen, og kom saa og følg mig.«

Det var noget, der slog ham, for han var meget rig. Jesus rystede paa Hovedet ad ham: »En Kamel gaar lettere gennem et Naaleøje end en rig gennem Porten til Gud.« Da hans Tilhørere opfangede de Ord, for de sammen. »Herre! hvem kan da blive frelst?« Han svarede dem: »Hvad der er umuligt for Mennesker, det er muligt for Gud.«

Peter mindede om sig selv: »Se, vi har forladt vort eget og fulgt dig.« Jesus nikkede: »Den, der har forladt Hus, Søsken, Forældre, Børn for Guds Herredømmes Skyld, han skal faa det mangfoldig igen her i Tiden og siden i evigt Liv.«

Og han samlede de 12 om sig: »Nu gaar vi op til Jerusalem, og alt, hvad der staar hos Profeterne om Menneskesønnen, skal opfyldes. Han skal falde i Hænderne paa Hedninger og døje Spot og Spyt og Mishandling, og de skal piske ham og skille ham ved Livet, og Trediedagen skal han opstaa.« Men de forstod det ikke. Det blev ved at være gaadefuldt for dem. De fattede ikke de Ord.

Da han nærmede sig Jeriko, sad der en blind ved Vejen og tiggede. Han kunde høre mange Fødder gaa forbi og spurgte: »Hvad er det her?« De fortalte ham, det var Jesus fra Nazareth. »Aah,« raabte han. »Jesus, du Kongesøn! Vis Barmhjertighed imod mig!« De, som gik foran, hyssede paa ham, men endnu mere raabte han: »Du Davids Søn! Forbarm dig over mig!« Da standsede Jesus: »Før ham til mig!« Og han spurgte ham da: »Hvad vil du, jeg skal gøre for dig?« »Aah, om jeg maatte faa mit Syn igen!« Jesus svarede ham: »Bliv seende! Din Tillid hjalp dig.« Straks fik han sit Syn tilbage og fulgte Jesus under Tak til Gud. Og hele Mængden brød ud i Sang til Guds Ære, da de saa det.

Saa¹⁹ naaede han da til Jeriko og gik gennem Byen. Den lokale Overtolder hed Zakæus. Han var grumme rig. Paa Gaderne var der en Stimmel af Folk. Zakæus vilde gerne se Jesus, men kunde ikke komme til, da han var en lille Mand. Saa løb han i Forvejen og krøb op i et Morbærtræ, der stod paa Jesu Rute. Da Jesus kom frem, kiggede han op og lo: »Zakæus! Kom nu ned i en Fart. I Dag er det nok saadan beskikket, at jeg holder ind ved dig.« Zakæus ned af Træet og rystede hans Haand. Men det blev ikke godt optaget af Farisæerne. »Hvad er den af? Tager han ind hos en Skruebrækker?« Da sagde Zakæus, saa alle kunde høre det: »Herre, I Dag giver jeg Halvdelen af, hvad jeg ejer og har, til de fattige, og er der nogen, der klager over at jeg har taget for haardt ved, betaler jeg firedobbelt tilbage.« »I Dag,« sagde Jesus, »er Frelsen naaet til dette Hus, saa sandt ogsaa denne Mand hører til Ætten. Det er jo de fortabte, jeg er kommet for at lede efter og bringe til Frelse.«

Jesus var ikke langt fra Jerusalem, og da han nu var begyndt at tale, føjede han en

¹⁹ Luk. 19 starter her (red.).

Historie til over for dem, der var af den Opfattelse, at Gud vilde tage Magten synligt og med det samme: »En slægtsfornem Mand rejste til et fjernt Land for at lade sig udraabe til Konge og saa vende tilbage. Han betroede saa 10 af sine Tjenere 10 Pund til at drive Forretning med, mens han var borte. Men hans Landsmænd hadede ham og agiterede bag hans Ryg mod hans Kongedømme. Da han havde modtaget Kronen, kom han hjem igen og kaldte sine Tjenere for sig til Regnskabsaflæggelse. Den første kunde oplyse, at det Pund, han havde betroet ham, var ynglet til 10. »Det var ret, du gode Tjener,« sagde Herren; »fordi du har været tro i det smaa, skal du sættes over 10 Byer.« Den anden kom og kunde melde, at det Pund, han havde faaet, havde indbragt 5. Herren nikkede til ham: »Saa faar du 5 Byer.« Saa stillede den tredie. »Se, Herre! jeg gemte dit Pund under min Hovedpude. Jeg var ræd for dig. Du er jo en streng Mand, der vil høste, hvor du ikke selv har saaet.« Herren tog ham paa Ordet: »Jeg er en streng Mand, der høster, hvor jeg ikke selv har saaet. Det vidste du. Hvorfor anbragte du saa ikke mine Penge et Sted, saa jeg ved min Hjemkomst kunde hæve dem med Renter?« Saa vendte Herren sig til de omstaaende. »Tag hans Pund fra ham og giv det til ham med de 10.« »Ham?« protesterede de, »han har jo 10.« »Ja, men hver, som har, ham skal der gives, og den, som ikke har, skal yderligere miste. Og mine Fjender, som ikke vilde taale mig som Konge, hent dem, og lad mig se paa, I hugger dem ned!«

Saa fortsatte han Rejsen op mod Jerusalem. Da han nærmede sig Bethfage og Bethania ved det Bjerg, som kaldes Oliebjerget, bød han to af sine Disciple gaa hen til den Landsby, som ligger lige foran. »I den vil I finde et Føl bundet, som endnu aldrig har baaret en Rytter. Løs det og kom med det! Gør nogen Ophævelser, svarer I blot: Herren har Brug for det.«

De hentede Føllet, førte det til Jesus, lagde deres Klæder paa det, hjalp ham op og bredte deres Kapper paa Vejen, hvor han skulde ride frem. Da de naaede Nedgangen fra Oliebjerget, begyndte Discipelskaren med Tak for alle de Undergerninger, de havde set, at istemme Salmen.

»Velsignet være i Herrens Navn
den Konge, vi har i Vente.
Nu kommer han for til alle Savn
os Bod fra Himlen at hente.«

Nogle Farisæere, der var kommet ud paa Gaden, appellerede til ham: »Lærer! slaa dog dine Disciple koldt Vand i Blodet!«

Han svarede blot: »Hvis disse tav, vilde Stenene raabe.«

Da han fik Byen i Sigte, brast han i Graad over den: »Der er Frist endnu til at indse, hvad der hører til din Fred, men snart er det skjult for dine Øjne. De Dage skal komme over dig, da dine Fjender skal kaste Skanser op om dig, belejre dig, løbe Storm mod dig fra alle Sider, jævne dine Huse, udslette dine Indbyggere, gøre en Ørk af dig, fordi du ikke agtede den Time, da din Gud kom paa Besøg.«

Han traadte ind paa Tempelpladsen. Der sad en Del Folk, som drev Forretning der. Dem jog han ud. »Mit Hus skal være et Bedehus, men I har gjort det til en Røverrede.«

Hver Dag lærte han aabenlyst i Helligdommen, mens Rigsdag og Højesteret og Par-

tiformænd lagde Planer om hans Død, men hvordan skulde de bære sig ad, saalænge han havde Folkestemningen med sig?

En²⁰ Dag stod han som sædvanlig i Templet og lærte og forkyndte Evangeliet. Da traadte en Deputation af Ypperstepræster og de fornemste af Jurister og Gejstlige hen til ham. »Med hvad Ret optræder du her?« Jesus stillede et Modspørgsmaal: »Johannes' Daab, var den af Gud eller bare et Menneskepaafund?« De trak sig lidt til Side og holdt Raad: »Siger vi det første, vil han spørge os, hvorfor vi da ikke troede paa ham. Siger vi det sidste, kommer Folket over os, fordi de stadig er overbevist om, at Johannes var Profet.« Til sidst udtalte de, at de kunde ingen Svar give, og Jesus sagde da: »Saa faa I heller ingen Svar af mig.« Men mod Tilhørerne vendte han sig og fortalte: »Engang plantede en Mand en Vingaard, lejede den ud og drog til et langt Ophold i Udlandet. Til Terminen sendte han saa Bud til Lejerne for at faa sin Leje, men de gav Budet tørre Tærsk og lod ham rejse tomhændet tilbage. Han sendte en anden Tjener, som de ogsaa overfaldt og haanede og nægtede Betaling. Derefter en tredie Tjener. Ogsaa ham slog de til Blods og jog ud. Da kom Vingaardens Ejer i Vildrede med, hvad han skulde gøre, men besluttede sig til sidst til at sende sin egen kære Søn. »Ham vil de i hvert Fald respektere.« Men da Vingaardsmændene fik Øje paa ham, blev de enige om, at Godset vilde blive deres, hvis der ingen Arvinger var. Straks slæbte de ham ud af Vingaarden og dræbte ham. Hvad vil Vingaardens Herre nu gøre? Det skal jeg sige jer. Han vil komme selv og gøre en Ende paa de Vingaardsmænd og give Vingaarden til andre.«

De trak paa Skulderen ad ham og lo: »Den tror vi ikke paa,« men han greb deres Blik og fastholdt det: »Ved I ikke, hvad der staar skrevet?

»Den Sten, de Herrer Bygningsmænd
ved deres kloge Raads Forenen
med Ringeagt fik kastet hen
skal blive Hovedstøttestenen.«

Enhver, der snubler over den, vil slaa sig til Krøbling, og hvem den falder paa, ham vil den knuse.«

Jurister og Politikere forstod godt, hvem han snertede til, og kun Frygt for Folkestemningen holdt dem tilbage fra at sætte ham fast. Men de lod ham til Stadighed skygge. Og de sendte Stikkere til ham. »Mester! Vi ved, hvordan du uden Skelen til nogen Tro og Lære og kemisk fri for Snobberi bare har Sandheden til Rettesnor. Saa sig os da nu: Har vi Lov til at give Kejseren Skat eller ej?« Han gennemskuede straks deres Komadiespil. »Vis mig en Denar! Hvis Billede og Omskrift bærer den?« »Kejserens.« »Saa giv Kejseren, hvad Kejserens er, og Gud, hvad Guds er.« Saa opgav de Ævred og luskede af.

Sadukæerne er et Parti, der ikke tror paa Opstandelse. Nu kom en af dem og spurgte:

²⁰ Luk. 20 starter her (red.).

»Mester! En Mand skal ægte sin Brors Enke, hvis der ikke er Børn, og skaffe sin Bror Arvinger, staar der i Mose Lov. Nu kender vi et Tilfælde med syv Brødre og en Kvinde, der ikke kunde faa Børn. Der var Sygdom i Familien, de døde en efter en, og hun sidst, efter at have været gift med dem alle. Hvis Kone bliver hun nu i Opstandelsen?« »I Opstandelsen? Her paa Jorden gifter vi os og lever og dør, men de, der agtes værdige til at faa Del i den anden Verden, i Opstandelsen fra de døde, for dem er det forbi med Ægteskab og med Død og med de Funktioner, der hører dette Liv til. De er jo Engles Lige. De er Guds Børn, Opstandelsens Børn. Men at døde opstaar, den Sag er vis. Det fremgaar allerede af det Sted med den brændende Tornebusk, hvor Moses kalder Herren for Abrahams, Isaks og Jakobs Gud. Altsaa lever Abraham, Isak og Jakob. For Gud er ikke dødes, men levendes Gud.«

»Godt svaret, Mester!« mente nogle af Rabbinerne og havde ikke mere Mod paa at spørge ham om noget.

Men saa spurgte han: »Hvordan kan man kalde Messias for Davids Søn? David siger jo selv i Salmernes Bog:

»Herren sagde til min Herre:
 Hvil dig nu, min Kæmpe god,
 til jeg lægger dine Fjender
 som en Skammel for din Fod.«

Skulde David kunne sige Herre til sin egen Søn?«

I alles Paahør advarede han sine Disciple mod de høje Herrer Gejstlige og Jurister. »De imponerer med værdig Optræden, lader sig hilse med dybe Buk og præsiderer ved enhver Lejlighed. Men de er Hunde efter Testamenter og sikrer sig Løvens Part i Skifteretssager. De skal faa des haardere Dom.«

Han²¹ sad og betragtede de velstaaende Folk, som lagde deres Gaver i Tempelblokken. Saa fik han Øje paa en fattig Enke, der stak et Par Smaapenge i den. Han kaldte paa Disciplene. »Denne fattige Enke gav større Offer end alle de andre tilsammen. De andre betænkte Templet af deres Overflod, men hun gav i sin Fattigdom alt, hvad hun ejede og havde.«

Der var en eller anden, der begejstret brød ud i Lovtaler over Tempelts Skønhed. Da sukkede Jesus: »Der skal ikke blive Sten paa Sten tilbage af det.« De spurgte: »Mester! hvornaar skal dette ske?« »Aah!« sagde han, »lad dem ikke føre jer bag Lyset. Der skal dukke en Masse op, som giver det Udseende af, at de kommer fra mig, og at nu er Tiden inde. Og I skal høre om Krige og Oprør. Men tab ikke Besindelsen. Det er noget, der skal ske, men endda er det ikke det sidste.« Et Øjeblik trak han Vejret: »Folk skal rejse sig mod Folk, og Rige mod Rige. Jordskælv skal ryste Verden, Hungersnød her og Pesten der, Rædsler slippes løs over Jorden og grufulde Varsler paa Himlen. Men jer skal de først drive Jagt paa, slæbe jer for Synagoger og kaste jer i Fængsler. Fordi I bekender jer til mig,

²¹ Luk. 21 starter her (red.).

skal I føres for Konger og Statholdere, og saadan bliver I til Vidner. Aldrig skal I spille en Tanke paa, hvad I skal fremføre til jert Forsvar, for jeg vil give jer Mund og Hjerne, saa jeres Modstandere skal komme til kort. Selv af Forældre og Søsken og Venner skal I forraades. For somme af jer gaar det paa Livet løs, og alle bliver I forhadte, fordi I er tro imod mig. Men ikke et Haar paa jert Hoved skal gaa tabt. I skal vinde jeres Sjæle ved Udholdenhed.

Naar I ser Armeernes Knibtange om Jerusalem, da ved I, dens Klokke er slaaet. Evakuer! Flygt op i Bjergene! Ingen driste sig ned i Byen. Thi nu er det Hævnens Time, da Profeternes Trusler sker Fyldest! De stakkels frugtsommelige! De arme Kvinder med Barn ved Brystet! Jammer gaar over Landet, og Vreden har fundet sit Folk. Se, hvor de styrter for Sværdet, og hvor de slæbes som Slaver til fremmede Lande! Jerusalem skal ligge nedtraadt af fremmede, til de fremmedes Tid har Ende.

Det skal spøge om Sol og Maane og Stjerner. Raadløse flakker Folkene om. Havet staar rejst i skummende Bølger, og Mennesker daaner af Spænding og Frygt. For selve Guds Magt staar i Fare. Men da skal han komme, Menneskesønnen, skal aabenbares i Sky med Styrke og Glans. Da rank jer! Da løft jeres Hoveder! Se Figentræerne! se, hvor de knoppes, saa ved I, Sommeren er nær. Saa agt da paa Tegnene, naar de er inde. Da ved I, nu dages Guds Herredømme. Det kommer, før Slægten forgaar. Forgaar, det skal Jord og Himmel, men mine Ord skal bestaa. Saa lad da ikke jeres Sanser forplumres og dorske af Sold eller Sorg, saa min Dag kommer bag paa jer. Som en Snare skal den klappe sammen om Skabningens myldrende Vrimmel. Vaag og bed! saa I bliver til Kæmper, der kan klare alt dette igennem og hilses af Helten med Sejr.«

Om Dagen lærte han i Templet. Om Aftenen trak han sig tilbage til det, som kaldtes Oliebjerget, og overnattede der. Men hele Folket var tidligt paa Benene og samlede sig i Helligdommen for at høre ham.

Paasken²² nærmede sig. Hovedstadens Spidser af Gejstlige og Politikere holdt Raad sammen om at faa ham likvideret, hemmeligt for at undgaa Demonstrationer.

Men Satan for i Judas, der kaldtes Iskariot og var en af de 12. Han gik til de øverste inden for Gejstligheden og Sikkerhedspolitiet og tilbød at forraade ham. Det var just Vand paa deres Mølle. De tilbød ham Penge for hans Ulejlighed. Han sagde Tak til og lurede saa paa Lejlighed til at udlevere ham til dem i Dølgemaal.

Den Dag i Paasken, da Paaskelammet skal slagtes, oprandt. Jesus bad Peter og Johannes ordne alt det praktiske til Paaskemaaltidet. »Hvor?« spurgte de ham, og han svarede: »Naar I er kommet ind i Byen, møder I en Mand med en Vandkrukke paa Hovedet. Gaa bare efter ham til det Hus, hvor han gaar ind, og sig til Husets Ejer: »Vi skulde hilse dig fra Mesteren og spørge efter det Værelse, hvor han kan holde Paaskemaaltid med sine Disciple.« Saa vil han vise jer en stor opdækket Sal ovenpaa. Der skal I gøre det rede.«

²² Luk. 22 starter her (red.).

Det skete altsammen, som han havde sagt, og da det blev Spisetid, satte han sig til Bords sammen med Apostlene. »I kan tro, jeg har længtes efter dette Paaskemaaltid i jeres Selskab, før jeg skal gaa ind til Lidelsen. For jeg skal aldrig mere spise det med jer, før alt er i Orden, og vi kan spise det sammen hos Gud.«

Saa tog han imod et Bæger og sagde en Takkebøn. »Tag det og del det mellem jer. Fra nu af skal jeg ikke smage Druens Saft, før Gud er begyndt at tage Magten iblandt jer.« Saa tog han Brødet, sagde atter en Takkebøn og gav dem det med de Ord: »Dette er mit Legeme, som gives for jer. Spis det og glem mig aldrig.« Ved Maaltidets Ende tog han Bægeret igen: »En ny Ordning med Gud vil jeg slutte for jer og underskrive den med mit Blod. Se, her er det i Bægeret, udgydt for jer.« Og han drak dem til.

»Men den Haand, som vil forraade mig, er mellem Hænderne ved Bordet. Det er Bestemmelsen, at Menneskesønnen skal bort, men usalig det Menneske, ved hvem han forraades.«

Da begyndte de at hviske til hverandre indbyrdes om, hvem af dem det dog kunde være. Det blev til en Trætte om, hvem det i hvert Fald ikke kunde være. Men Jesus afbrød denne Diskussion om, hvem den største iblandt dem var. »I Verden gælder det om at herske. Selv Tyrannerne kalder sig Folkevelgørere. Omvendt skal det være hos jer. Den ældste blandt jer skal være som den yngste, og Opvarterne skal sidde til Bords. Husk jeg var jeres Tjener. Men I er dem, der under alle Prøvelser holdt ud sammen med mig. Min Far gør mig til Konge nu, og saa vil jeg da, at I skal sidde til Bords med mig i mit Rige, ja, I skal sidde paa Troner over Israels 12 Stammer.

Simon! Simon! Satan gjorde Fordring paa jer. Han kom med sit Sold for at sigte jer som Korn, men jeg bad for dig, at dine Nerver ikke skulde svinge, og naar du har klarer dig igennem, saa styrk dine Kammerater.« Peter sagde: »Herre, med dig er jeg rede til baade Fængsel og Død!« Da sukkede Jesus: »Peter! Aah, Peter! Hanen skal ikke gale i Dag, inden du har tre Gange nægtet at kende mig. Kan I huske, da jeg sendte jer ud uden Pung, Vadsæk og Sandaler. Mon I da kom til at lide Mangel paa noget?« »Nej, ingenting.« »Men nu, nu gælder det om at have Pung og Vadsæk, og den, der ikke har Sværd, han skal sælge sin Kappe og købe et. Skriftens Ord skal opfyldes paa mig: »Han regnedes mellem Forbrydere.« Med mig gaar det frem mod det sidste.«

De viste ham, at de havde to Sværd, og det erklærede han for nok. Saa brød han op og gik, som det var blevet hans Vane, en Tur til Oliebjerget. Disciplene fulgte med. Da de kom derud, formanede han dem til at bede om Styrke nu mod den onde. Selv sled han sig saa langt som et Stenkast fra dem, faldt paa Knæ og bad: »Far, om du vil, saa tag Drikken bort, som staar iskænket mig. Dog lad ikke min Vilje ske, men din.« En Engel fra Himlen viste sig for ham og styrkede ham, men Dødsangsten greb ham, endnu voldsommere bad han. Hans Sved faldt som Draaber af Blod. Da han rejste sig fra Bønnen og kom til Disciplene, fandt han dem søvndrukne af Sorg.

»Hvor kan I sove? Rejs jer og bed om Styrke imod det onde.«

Endnu inden han havde sagt det sidste, kom der en Patrulje med ham i Spidsen, som hed Judas, han, der var en af de 12. Han gik frem til Jesus for at kysse ham. Da sagde Jesus

til ham: »Forraader du Menneskesønnen med et Kys?«

Hans Venner spurgte: »Herre! Skal vi bruge Sværdene nu?« En af dem slog efter Ypperstepræstens Tjener og huggede hans højre Øre af. Da sagde Jesus blot: »Ikke mere!« og rørte ved Øret og lægte det. Men til de høje Herrer, der dirigerede Korpset, sagde han: »I har stor Udrykning med Sværd og Knipler som mod en Røver. Ved højlys Dag har jeg staaet hos jer i Helligdommen og talt. Da turde I ikke løfte en Finger imod mig. Men nu er det Mørkets Time. Da har I Mod og Magt.«

De greb ham og førte ham med sig ind i Ypperstepræstens Hus. Peter fulgte i Afstand. Beklemt satte han sig iblandt dem, da de havde faaet en Ild tændt midt i Gaarden og lejret sig om den. En Pige saa ham sidde der, fikserede ham skarpt og udbrød: »Det er en af hans!« Men Peter bedyrede: »Jeg kender ham slet ikke.« »Jo,« bemærkede straks en anden, »vist er du en af dem.« Disciplen benægtede det igen. Der forløb en Times Tid. Da var der en tredje, der paastod: »Minsandten var han da med ham. Han er jo da ogsaa Galilæer.« »Menneske, jeg har ikke Anelse om, hvad du mener,« forsikrede Peter. Da galede Hanen, og Herren drejede Hovedet og saa paa Peter, og Peter huskede hans Ord: »Inden Hanen galer i Dag, skal du tre Gange fornægte mig.« Han gik udenfor og græd tungt.

De Mænd, der holdt Jesus, gjorde Nar ad ham, kastede et Klæde over ham, slog ham og spurgte: »Du er jo Profet. Hvem var det, der slog dig?« og paa mange andre Maader drev de Spot og Spe med ham.

Da det omsider blev Dag, traadte Højesteret sammen, lod ham føre for sig og forhørte ham. »Er du Messias, saa bekend.« Dertil svarede han: »Siger jeg ja, vil I ikke tro mig. Siger jeg nej, lader I mig dog ikke løs. Men fra nu af skal Menneskesønnen indtage sin Plads ved Guds højre Haand.« Saa spurgte de alle: »Er du da Guds Søn?« Han svarede dem: »Ja.« »Tak,« sagde de, »mere behøver vi ikke. Nu har vi hans egen Tilstaaelse.«

Hele²³ Forsamlingen stod op og førte Jesus for Pilatus under den Anklage: »Han agiterer i Folket mod Skatten til Kejseren og kalder sig selv for Messias, en Slags Konge.«

Pilatus overtog selv Forhøret. »Er du Jødernes Konge?« Jesus svarede ham og sagde: »Ja.« Pilatus vendte sig leende til baade Ypperstepræsten og den forsamlede Folkemængde. »Der er jo ikke Tale om Skyld hos det Individ.« Men de ophidsede sig selv og raabte: »Over hele Judæa fører han sin opviglende Agitation, som han startede med i Galilæa.« »Er Manden Galilæer?« spurgte Pilatus. »Det er vel ikke saa heldigt, at han er fra Herodes' Omraade.« Da dette blev bekræftet, sendte han ham til Herodes, som ogsaa opholdt sig midlertidigt i Jerusalem.

Herodes var meget interesseret i at se Jesus. I lang Tid havde han hørt om ham, og nu var det hans Haab at faa en Undergerning at se. Han stillede ham Spørgsmaal paa Spørgsmaal, men Jesus svarede ham slet ikke.

²³ Luk. 23 starter her (red.).

Ypperstepræster og Advokater stod der og dyngede den ene Anklage paa den anden imod ham. Herodes og hans Stab gav sig til at haane og spotte ham og sendte ham saa tilbage til Pilatus. Fra da af blev Herodes og Pilatus Venner. Hidtil havde det ikke været for hedt mellem de to.

Pilatus sammenkaldte Ypperstepræsterne og de ledende af Folket: »I har stillet denne Mand for mig og anklaget ham som Folkeforfører. Jeg har underkastet ham offentligt Forhør, men kan ikke finde Skyld hos ham i det, som I sigter ham for, og heller ikke kan Herodes, der returnerer ham til os. Han staar paa ingen Maade til Dødsstraf. Derfor vil jeg give ham en mindre Piskestraf og saa løslade ham.« For det var Skik, at en Fange fik Amnesti paa Højtiden. Men nu raabtes der op ”fra Mængden: »Nej, nej, ikke ham, men Barabbas« (en Forbryder, der var kastet i Fængsel for Anstiftelse af Tumult der i Byen og for Mord). Pilatus prøvede at vende Stemningen. Men de skreg op imod ham: »Korsfæst ham! Korsfæst ham!« For tredie Gang appellerede han til dem: »Hvad ondt har da denne Mand gjort? Vi finder ingen Dødsskyld hos ham. Jeg vil lade ham piske og saa sætte ham paa fri Fod.« Men nu forlangte de hans Korsfæstelse med saa vilde Brøl, at Pilatus gav efter. Han løslod *ham*, der var kastet i Fængsel for Oprør og Mord, men prisgav Jesus.

Da de nu skulde til at føre ham bort, greb de en vis Simon fra Kyrene, der kom lige fra Marken, og lagde Korset paa ham, for at han skulde bære det bag efter Jesus. Der var hvidt af Mennesker allevegne. Kvinderne jamrede og græd over ham. Jesus vendte sig om imod dem. »I Jerusalems Døtre! Græd ikke over mig. Græd over jer selv og jeres Børn. Snart skal det lyde: Det er da en Guds Lykke i disse Tider at være barnløs. Man skal trygle Bjergene: »Giv os Beskyttelse!« og Jordhulerne: »Gem os!« Thi naar dette overgaar det grønne Træ, hvad vil der saa ikke ske med det tørre?«

To andre blev ført ud for at henrettes sammen med ham, to Misgerningsmænd. Da de var naaet til det Sted, der kaldes Hovedskal, korsfæstede de ham og de to Forbrydere ved hver Side af ham. Men Jesus bad: »Far, tilgiv dem! De forstaar ikke selv, hvad de gør.«

Hans Klæder delte de imellem sig ved Lodtrækning, mens Folk saa maabende til. Selv Officeren haanede ham: »Andre har han frelst. Nu skulde han hellere tage og frelse sig selv, den Hr. Guds udvalgte og Messias!!« Og Soldaterne drev Spot med ham, løb hen og rakte ham Eddike: »Er du Jødernes Konge, saa frels dig selv.«

Der var sat et Skilt over ham, paa Græsk, Latin og Hebraisk:

JØDERNES KONGE

Den ene af de to Forbrydere, der hang sammen med ham, gjorde ogsaa Nar: »Hvordan er det? Er du ikke Messias? Frels saa dig selv og os.« Men den anden satte ham i Rette. »Du er under samme Dom som han. Har du da ikke Respekt for Gud? Og vi faar Løn som forskyldt, men Manden her har ikke gjort noget.« Han vendte sig til Jesus. »Herre! Glem du mig ikke.« »Det lover jeg dig,« sagde Jesus, »i Dag skal du være med mig i Paradiset.«

Det var nu blevet Middagstid. Da faldt der et Mulm om Solen, og i tre Timer laa hele Landet i Mørke. I Templet flaktes Forhænget midt igennem. Da gav Jesus et højt Raab:

»Far, i dine Hænder overgiver jeg min Aand.« Med de Ord udaandede han. Alt dette gjorde et saa dybt Indtryk paa Officeren, at han udbrød: »Gud forlade os vore Synder! Her er sket et Justitsmord.«

Og alle, der var mødt op for at være Tilskuere, blev underlig til Mode og skyndte sig hjem. Men hans Venner og Frænder stod i Afstand og saa til, derimellem de Kvinder, som var fulgt med ham fra Galilæa.

Et Medlem af Tinget — han havde i denne Sag stemt imod — en god rettænkende Mand, der levede i Forventning om Guds Styre paa Jorden, var Josef fra den judæiske By Arimathæa; han opsøgte Pilatus og fik Jesu Legeme overdraget. Han tog det ned af Korset, svøbte det i fint Linned og lagde det i en Klippegrav, som endnu ikke var taget i Brug. Det var Fredag, hen paa Eftermiddagen. De Kvinder, der var kommet med Jesus fra Galilæa, var Ligfølge og saa, hvordan hans Legeme blev anbragt i Graven. De vendte hjem og tillavede vellugtende Urter og Olier.

Om²⁴ Sabbaten holdt de sig i Ro efter Lovens Ord, men Søndag Morgen tidlig gik de til Graven medbringende de vellugtende Sager, de havde tilberedt.

Da fandt de Stenen væltet bort fra Indgangen, men da de gik ind i Graven, fandt de ikke Herrens Legeme. Der stod de og vidste hverken ud eller ind, da pludselig to Mænd i lysende Klæder viste sig for dem. De blev ude af sig selv af Angst og nejede dybt og hørte dem sige: »Hvorfor søger I den levende imellem de døde? Han er ikke her. Han er staaet op. Har I glemt, hvad han sagde til jer allerede i Galilæa om, at Menneskesønnen skulde falde i onde Menneskers Vold og korsfæstes, men rejse sig paa den tredie Dag?«

Nu huskede de det, og de skyndte sig hjem fra Graven og fortalte alt dette til de elleve og alle de andre. Det var Marie fra Magdala og Johanna og Marie, Jakobs Mor, og endnu flere.

De aflagde Beretning til Apostlene, men Apostlene troede dem ikke, regnede det bare for hysterisk Snak. Kun Peter sprang op og løb til Graven. Men da han kiggede ind, saa han Jordelinet ligge der. Han gik hjem i fortumlede Tanker.

Den samme Dag var to af Disciplene paa Vej til Emmaus, en Landsby halvanden Mils Vej fra Jerusalem. Paa Vejen talte de sorgfuldt sammen om de sidste Dages Begivenheder. Pludselig gik Jesus ved Siden af dem, uden at det dog var trængt ind i deres Bevidsthed, at det var ham. »Hvad gaar I og drøfter her?« spurgte han. Med mørke Miner standsede de. Den ene af dem, Kleofas hed han, svarede: »Er du saa fremmed i Jerusalem, at du er den eneste, der ikke ved, hvad der er sket i disse Dage?« »Hvad da?« spurgte han. »Alt det med Jesus fra Nazareth, som var en mægtig Profet for Gud og for Folket i Ord og Gerning, og hvordan Regering og Rigsdag og Domstol fik ham dødsdømt og hængt paa Kors? Vi havde jo haabet, at han var Fædrelandets Frelser. Det var i Forgaars. Og i Dag har nogle af vore Kvinder gjort os helt fortumlede. Da de var ude ved Graven i Morges tidlig, opdagede

---

²⁴ Luk. 24 starter her (red.)

de, at Liget var væk. Saa kom de og paastod, at de havde set et Syn af Engle, der sagde: »Han er i Live.« Nogle af os gik da derud og fandt det rigtigt nok, at hans Lig ikke var der, men han selv var der heller ikke.«

Da sagde han til dem: »Hvorfor bruger I ikke jeres Omtanke? Hvorfor gaar det saa trægt med jeres Tillid til Profeternes Spaadom? Var det ikke nødvendigt for Messias at lide for at naa frem til sin Herlighed?«

Og saa tog han fat forfra med Moses og gennem alle Profeterne og forklarede for dem alt det i Biblen, der drejede sig om ham.

Imens var de kommet nær til Emmaus, og han lod, som om han vilde fortsætte. Da nødte de ham indtrængende: »Bliv hos os! Det gaar mod Aften, Dagen hælder.« Saa gik han med ind et Sted for at spise. Og han tog Brødet, bad Bordbønnen, som han plejede, brækkede Stykker af Brødet og rakte dem. Da endelig gik det op for dem, hvem han var, men da blev han usynlig for dem. De nikkede til hinanden: »Brændte ikke vore Hjerter i os, da vi fulgtes med ham og hørte ham tale og lukke Bibelen op for os!« Øjeblikkelig rejste de sig, ilede til Jerusalem, traf de elleve sammen og blev modtaget med det Raab: »Herren er virkelig staaet op. Simon har set ham.« Saa maatte de to da til at fortælle, hvad der var sket dem paa Turen, og hvordan de genkendte ham, da han rakte dem Brødet. Og se, der staaer han selv midt iblandt dem og bød dem Guds Fred. Det krøb dem koldt ned ad Ryggen. Det maatte jo være en Aand. Men han smilte til dem. »Bange? Fulde af Tvivl? Se saa mine Hænder og mine Fødder. Føl paa mig. Se paa mig. Det er jo mig og ingen legemløs Aand.« Men endnu kunde de ikke tro for bare Glæde og Undren, og saa smilte han og tog en Stump Fisk og spiste for deres Øjne, og han forklarede dem, hvordan det stemte med Moses og Profeterne og Salmerne. »Der er jo ikke sket andet med mig end mine egne Ord.« Han lukkede deres Sind op for Bibelens Tale, at Messias skulde lide og paa Trediedagen opstaa fra de døde, og saa skulde Forkyndelsen udgaa fra Jerusalem til alle Folk paa Jorden, om at de i Jesus atter kunde aande op til et Liv i Venskab med Gud.

»Det er det, I skal være Herolder for, men vent nu her i Byen saa længe, til jeg faar sendt jer, hvad min Far har lovet fra det Høje.«

Saa tog han dem med sig ud, hen ad Bethania til. Han løftede sine Hænder og vendte sig imod dem. Og mens han endnu staaer der med Hænderne udbredt, skiltes han fra dem og steg til Himlen. Da kaldte de ham Gud. Jublende glade gik de atter ind mod Jerusalem, og de var stadig i Helligdommen i Tak og Bøn.